

BİNBİR ROMAN

Cilt: 1 - Sayı: 24 - 25 Kuruş

27 - Ekim - Çarşamba - 1948

24

47

FREDLE KRİS-
Sİ ÇOKTAN YAT-
MIŞLARDIR.
BİRDEN BİRE
YERE YUVAR-
LANAN BİR
ŞEYİN GÜ-
RÜLTÜ-
SÜ İLE
UYA-
NIR-
LAR.

NE VAR? EVE KİM GİRDİ?

GİDİP
BAKAYIM.

Müthiş Hakikat

GILDA?
İÇİRDİ-
LERMİ
SANA?

EYET, MÜSVİ
CLEF BANA ÇOK
İYİ BİR ŞEY
VERDİ.. KENDİ-
Mİ ÇOK İYİ HİS-
SEYİYORDUM...
ANA ŞİMDİ..

FRED,
GILDAYI
OTURMA
ODASIN-
DA BİR
AZ SAR-
HOŞ BU-
LUR.

İNSAN İÇİNCE BÖYLE OLLUR
GILDA! GEL ODANA GÖTÜRE-
YİMDE
UYLU!

GILDA SALLANMAK
TADIR..

EYET GİDELİM.. SEN ÇOK
İYİ FAKAT BİR ŞEY BİL-
MEDİĞİN İ-
ÇİNDE ÇOK
APTALSIN
FRED!

FRED GILDAYI ODASINA GÖTÜRÜR..

SANA GÖRE NEYİ BİL-
MİYORLUM?

BUNLI SANA
SÖYLEYEMEM, SANA
YALNIZ ŞUNLI SÖYLEYE-
YİM Kİ BENİM
ÖLDÜRECE-
ĞİM SENDE-
GİLDİN.

FRED BOŞ YERE
GILDAYI SÖYLETMEYE
ÇALIŞIR. KIZ YORGUN-
DUR. HEMEN YATAR...

KİMMİS
FRED?

GILDA BİR İSKEM-
LEYE ÇARPMIŞ.
BİRAZ İÇİR-
MİSLER. YA-
TIRDIM.

SAYFAYI
ÇEVİRİNİZ

FRED TEKRAR UYUMUŞTUR. ARADAN BİR SAAT GEÇİNCE HENÜZ UYUMAMISOLAN KRİSSİ ÇOCUĞUN ACI ACI AĞLAMASIYLA YATAKTAN FIRLAYIP ONUN ODASINA KOŞAR.

24/48

GİLDA, GİLDA! NE YAPIYORSUN?

KATİL KATİL! YAVRUMU ÖLDÜRMEK İSTİYORDUN.

GİLDİRDİNMI SEN? VAKTİLE SÜ BENİM TAKMAKTA OLDUĞUM ZİNCİRİNİN BOYNUNA TAKACAKTIN... ZATEN BUDA SENİN HEDİYEN.

YALAN! BAK DAHA PARMAKLARININ İZLERİ DURLUYOR. HEM ÇOCUKTA KIP KIRMIZI OLMUŞ! NEREDEYSE BOĞULACAKMIŞ ZAVALLIÇIK.

SEN RÜYA GÖRÜYORSUN. BELKİ FARKINDA OLMADAN CANINI YAKMIŞSINDIR. HEM NİYE BAĞIRIYORSUN? FRED UYANACAK.

GİLGİNA DÖNEN KRİSSİ ÇOCUĞU GİLDANIN ELİNDEN KURTARIR. ÇOCUĞUN BOYNUNDA İZLER VARDIR.

UYANSIN. KAROLU ÖLDÜRMEĞE TESEBBÜS ETTİĞİNİ SÖYLEYİCEĞİM. SENİ HAPS ETTİRİR.

SAKIN UYANDIRAYIM VE ONA BİR ŞEY DİYİYİM DENE, KARİŞMAN HA! BENDE SÖYLERİM.

PEKİ BUNDAN NE ÇIKAR? ÖĞRENDİĞİNE LÜZÜLDÜM. AMA BİZ SANA ÖZ EVLAT MUAMELESİ YAPTIK.

PEKİ AMA ARAMIZDAKİ BENZERLİĞE NE DERSİN? SAÇ VE VE GÖZLERİMİZİN RENKLERİ AYRI AMA DİĞER SEYLERİMİZ HEPSİ BİRBİRİNİN BENZERİ. BENLERİMİZ BİLE AYNI YERDE.

AKRABA BİLE OLMAK İÇİN Kİ İNSAN ARASINDAKİ BENZERLİK GİRİP DEĞİLMI?

SEN NE SÖYLEYİCEKSİNKİ?

SADACE BENİM SENİN KARDEŞİN OLMADIGINI. BUNU KÖYDE KEŞFETTİM. DOKTOR MORİSİN TORUNU SÖYLEDİ. BEN BİR EVLADIMANEVİYİM. ANLA DİNMI?

KRİSSİ KORKARAK TITRER.

ARKASI VAR.

Neredesiniz San Vincente'nin tayfaları? Sizi arıyorum arkadaşlar!.. Gelin de hakikati söyleyin, benim katil olmadığımı, kötülük yapmadığımı anlatın!.. Gelin de sevdiğim o kızın bana verdiği elmaslı madalyonu, benim çalmamış olduğumu söyleyin!.. Beni sizler kendi ellerinizle San Vicente'den, Marsa teknesine götürmediniz miydi?.. Deniz ortasında bomboş gezen o tekneye beni çıkaran siz değil miydiniz? Neredesiniz?.. Sidney'de mi, yoksa yine Rabaul ile Şanghay arasında mı sefer ediyorsunuz?..

Arkadaşlar, bana kimse inanmaz oldu. Dolores del Monte'yi benim öldürdüğüm söyleniyor. Güya öldürmüşüm de elmaslı madalyonu çalmışım. Ben, beni okadar seven o güzel Dolores'i öldürmüşüm.. İşe bakın siz!.. Sevgilimin, kucagımda ölmeden önce madalyonu bana hediye ettiğini söyledim, kulak asmadılar. Güldüler bana. Ah San Vincente'nin tayfaları, burada olmalısınız da benim için Marsa teknesine çıktığımı anlatmalısınız!..

Hayır sayın yargıçlar, ben ne katilim, ne de hırsız.. Ben doğruyu söylüyorum:

Bizim emektar San Vincente, Mauritius adasından kalktıktan sonra, yolculuğumuzun sekizinci gününü, deniz üstünde, dalgaların sürükleyip durduğu bir gemi iskeleti gördük. Kaptan Holt, bu geminin, Nosi Be ile civar adalar arasında işliyen ufak gemilerden biri olabileceğini söyledi. Sonra o tekneye yanastık. Tekne, hemen tamamen sulara gömülmüş gibiydi ve güvertesini dalgalar yalayıp durduğu halde yine de batmıyordu.

Bu gemiyi önce dümenimiz görmüştü. Sonra dürbünlerini bize uzattı. Baktık. Geminin güvertesinde bir kadın gördük. Bu kadın, küpeştelere sımsıkı yapışmış, denize düşmemeğe çabalıyordu ve saçları fırtınada uçuşup duruyordu.

Kaptan, hemen: «Tekneye gidecek gönüllüler ortaya çıksın!» emrini verdi. Sancak bordamızdaki kayıklardan birinin içine ilk sıçıyan ben oldum. Daha dört kişi de kayığa atıldı. Kayığı indirdik. Fakat harap tekneye yanaşmak meseleydi. Ancak burnunun dibine geldikten sonra adanın Marsa olduğunu okuyabildik. Kadına, denize atlamasını kendisini kayığa alacağımızı seslendik ama, korkusundan yapamadı. O zaman ben belime bir ip bağlayıp: «Ben deneyeceğim!» dedikten sonra kendimi sulara fırlattım. Köpüren dalgalar arasında yer göğe karışıyordu. Tekne bir sulara dahi, sonra çıkınca ıslanmış bir canavar gibi sularını silkiyordu. Dalgalardan biri, beni teknenin üstüne attığı vakit, vücudümü kayığa çekmeğe yarayacak, ucu belime bağlı ipin kopmuş olduğunu farkettilim. Birkaç saniye içinde, güvertedeki kadına ulaşınca, gördüm ki zavallı, küpeştenin parmaklıklarına iplerle bağlanmış.. Baygın bir haldeydi.. Bundan sonra ilk farkına vardığım şeylerden biri, içi yarı yarıya su dolan kayığın tekrar gemiye dönmek mecburiyetinde kalışını seyretmek oldu.

Kızın bağlarını gözdüm. Güverte-deki yarı yarıya su dolmuş kamara-lardan birine taşım. Tepedeki petrol lambasını yaktım. Ancak o zaman, Marsa'nın şimdiye kadar batmamış oluşunun sebebini anlıyabildim. Gemi kereste yüklüymüş meğerse.. Keresteler ambarı doldurduğu gibi güverteye istif edilip güzelce bağlanmış oldukları için bu haliyle tekne-nin sulara gömülmesine imkân yoktu. Kız kendine gelinceye kadar hayli vakit geçti. Saçları ıslanmış,

AGALEGADAKİ MEZAR

Nakleden:
Selman EFE

üstü başı paramparça olmuştu ama, gözleri parıldayordu. Okadar parlak, siyah gözler gördüğümü hiç hatırlamam.. Uzun, ipek gibi kirpiklerinden tuzlu sular damlıyordu. Boynunda, üstü elmaslı, kıymetli bir madalyon vardı. İşte şimdi şurada, masada duran madalyon..

Ben kızı, kuru bir battaniyeye sararken, hiç ses çıkarmadan beni süzüyordu. Nihayet: «Siz de benim yüzümden bu teknede kaldınız!» dedi. Sesi, yüreğime işliyecek kadar yumuşaktı. Bana teşekkür etti: «Sağ olun!.. Ben bu teknede yapayalnızdım. Tayfalar kayıkla açılmaya çabalarken bir dalga kayığı alabura etti, boğulup gittiler.»

Öğleye doğru, bulutlar biraz seyreldi. Günlerdenberi ilk defa olmak üzere güneş belirdi ve akşam sularında da fırtına dinmeğe yüz tut-

düm. Tekne, bir adanın, bir mil kadar uzağından geçiyordu. Sonradan, bu adanın, Agalega adalarından biri olduğunu öğrendim.

Cereyanlar bizi karadan uzaklaştırmadan harekete geçmek lâzımdı. Geniş bir tahta alıp Dolores'i üstüne bağladım. Denize salıverdim. Sonra kendim de atlardım ve bir yandan yüzerken, öte yandan da tahtayı kıyıya doğru çekmeğe başladım. Gemide bulduğum konserve-leri bir fıçıya doldurmuş, fıçıyı da tahtaya bağlamıştım. Bir millik mesafeyi tam dört saat yüzerek alabildik ve nihayet bitkin bir halde adanın güney kıyısında bir girintiye ulaştık.

Orada, bu ıssız Agalega adasında tam altı ay Dolores'le birlikte yaşadım sayın yargıç!.. Hergün, sabahleyin güneşin doğuşunu ve akşam batışını seyrediyorduk. Dolores, çok iyi bir kızdı ve bir çocuk kadar saftı. Akşamları deniz kenarında oturur, istikbalimizden bahsederdik. Bir geminin gelip bizi kurtarabileceği, hiç aklımdan çıkmazdı. Nihayet bizim San Vincente'nin tayfala-

«Kızın iplerini gözdükten sonra alıp bir kamaraya götürdüm.»

rı, başuza gelen işi Mogadiçio'ya olsun resmi makamlara haber vermemezlik etmiş olamazlardı.

Ben, adada barınabilmek için dallardan bir kulübe yapmıştım. Böylece uzun zaman, bütün insanların gözlerinden ve kıskançlıklarından uzak mesut aylar geçirdik.

Fakat nihayet vatan hasretli duyma-ğa başladık.

Adanın en yüksek yerinde taşlardan bir adam şekli yapmıştım. İsterseniz oraya bir gemi gönderin sayın yargıçlar!.. Gönderin de bütün söylediklerimin doğruluğunu anlayın!.. Belki kulübem rüzgârlardan yıkılmış, dağılmıştır ama, taştan adam hâlâ orada duruyor olmalıdır ve boş fıçı da herhalde pınarın yanı başındadır.

Dolores, elbiselerden söktüğü iplikleri bükerek sicim yapmıştı ve kemikten de bir iğne yapıp ucuna takarak olta diye kullanıp balık avlamağa başlamıştı. Fakat zavallı Dolores, günden güne hastalanıyordu. Ben de yalnız et yemek yüzünden iskorbit hastalığına tutulmağa başladığımı, ağzımda, dişlerimin gevşediğini hissederek olmuştum.

Agalega adasına ayak attığımızdan altı ay sonra Dolores öldü. Hem de kucagımda öldü, sayın yargıçlar. Bitkin elleriyle boynundaki madalyonu bana hediye ettikten sonra gözlerini ebediyen kapadı. İşte o madalyon, beni bugün sizin karşınıza bir suçlu gibi çıkaran madalyondur.

Biçare Dolores'e kaplumbağa ka- buğundan yaptığım bir kürekle mezar kazdım. Vücudunu o çukura koyup üstüne taş yığdım ve toprak attım. Fakat daha o andan itibaren yalnızlık bana korku vermeğe başladı. Mezarı tekrar açıp Dolores'i-min ölüsünü çıkararak, onun, sevdiğim yüzünü, soğumuş ellerini öptüm. Ertesi gün tekrar ölüyü mezara gömdüm. Ondan sonra da artık topladığım kuru dallarla ve kütüklerle kendime bir sal yapıp denize açılmaktan gayri bir emelim kalmamıştı.

Yaptığım salla adadan ayrılırken bakışlarım uzun zaman Dolores'in mezarının üstünde durdu. Salım, fırtınaya dayanır bir şey değildi ama, adadan ayrıldığımın dördüncü gününü bir gemiye rastladım ve beni kurtarıp Aden'e getirdiler. Daha doğrusu beni Aden'e bırakmadılar. Gemiye tayfa kaydetmişlerdi. Adene çıkışım, kaptanın emriyle öte beri almak için olmuştu.. Fakat bir dükkânda, müşterilerden biri, beni bir polise haber vermişti. Bu müşteri, Dolores'in babası Senyor Gar-siya imiş. Madalyonu tanıyınca benim, kıyıp kızından haber verebileceğimi sanarak beni tevkif ettirmiş.. Başımdan geçenleri birer birer onlara da anlattım. Ama bana inanmadılar. Boynumdaki madalyonu, Dolores'in son hatırasını da çekip aldılar ve beni, Dolores'i öldürüp, soymak töhmetiyle mahkemeye verdiler.

Bütün dediklerimin doğruluğunu ancak San Vincente'nin tayfaları söyleyebilir. Lâkin aylardır, o gemiden de haber alamadık. Yoksa o da mı Okyanusta battı nedir? Bana, liman kayıtlarında, San Vincente'nin tayfaları arasında adım olmadığı söyleniyor.. Yoksa ben ne yapayım?.. Demek kaptan yazdırma-mış!.. Sonra Doloresin Marsa gemisinde bulunuşuna da inanmıyorlar. Marsa'nın hareketinde, üstünde hiç yolcu yokmuş.. Olabilir tabii!.. Belki de gemi kaptanı, Dolores'i zorla kaçırmıştır.. Burasını bilemem. Zaten Dolores'e sormak da aklıma gelmemişti.

İşte benim hikâyem bundan ibaret sayın yargıçlar!.. Bana inanın! Salıverin beni artık!.. Çektiğim acı yetmiyor mu?..

BİNBİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar hikâye ve roman mecmuası

ADRES : TÜRKİYE YAYINEVİ, Ankara cad. 36 - İstanbul

ABONE : Yıllığı (50 sayı) 12 lira - 6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ ve yazı işlerini fiilen idare eden : TAHSİN DEMİRAY

Basıldığı yer : TÜRKİYE BASIMEVİ

Fransız, af dilermiş gibi:
— İşte bu! dedi. Plânım pek okadar dahiyane bir şey değil ama bu kadar kısa zamanda da daha mükemmeliñi akıl edemedim doğrusu.

Arada bir r leri damaktan ve ğ gibi konuşmasına rağmen Fransız yüzbaşısının İngilizcesi, lehçe farkettirmeyecek kadar mükemmeldi. Kırk yaşlarında kadar bir adamdı. İnceydi ve yüzüyle elleri gayet nazikti. Esmer cildi, koyu gözleri ve küçük siyah bıyığıyla romantik bir görünüşü vardı. Tavrı babayani ve hareketleri de alaylıydı.

Dallas, piposunu doldururken:
— Plânın mükemmel... dedi. Bakalım ötekiler ne diyecek? Neye gelmiyorlar buraya?

Arkadaşı cevap verdi:
— Barda biraz durdular. Bir tanecek atacaklarmış. Nedi bilirsin; cebinde parası olduğu zaman kafayı çekmesin olur mu?

İngiliz içini çekti:
— Fakat bana, bu iş bitinceye kadar viski içmiyeceğine dair söz verdi. Artık sözünü tutar mı, tutmaz mı bakarız...

Kamaranın kapısı açıldı. Hartiganla Volf girdi. Birincinin elinde muazzam bir yaprak sigarası vardı. Volf gelince, uzun boylu, zayıf, ağırbağlı ve saçlarına hafif kır düşüş biriydi ve pipo içiyordu. Binbaşı, Dallası görünce seslendi:

— Sakın çıkışayım deme azizim, istersen Volf sor, birer küçük kahdehçikten başka bir şey içmedik. Ne düşündüğünü anlamıyor değilim, fakat şurasını da iyice bil ki Cimmi

Yazan Valentin Williams

Türkçesi: C. Cahit Cem

Büyük ve heyecanlı Casus Romanı: 6

göre Parise gideceksin.

Binbaşı Hartigan, yepyeni ceke-tiyle oynuyarak.

— Peki ama, dedi. Paristeki tahkikata neye Kantı göndermiyorsun? Paris, onun vatani değil mi?

Dallas cevap verdi:

— O kadını düşünüyorum da eğer ele geçirilirse, onunla mücadele etmek için çok ustalağa lüzum olduğunu hesaplıyorum. Bu da senin ihtisasın dahilindedir, öyle değil mi?

Volf, pipoyu ağzından çıkardı, hafifçe gülümsedi, sonra:

— Hem de nasıl, dedi. Kadın dedin mi, hepsini oyuncak haline getiriverir... Bu işte misil menendi yoktur kâfirin!

Hartigan gülümsedi. Fakat tatmin edilmiş gibi görünmedi ve Dallası tekrar, soran gözlerle baktı:

— Peki canım ama sen neye bu

teller, garsonlar filân... Bize anlattığına göre Astorya otelinin idaresi, polisten direktif alıyor ve Feyn meselesinden bahsedildiği zaman da hiçbir şey söylemiyor. Fakat garsonların birbirleriyle gevezelik etmelerine mâni olan kimse yok, değil mi? İşte benim fikrim de şu: Robinle ben, apaçık bu otele in-
neceğiz. O orada, en mükellef daireye yerleşecek ve ben de onun uşağı olacağım. Dallasın Kanada pasaportu var, kendisini zengin bir Kanadalı tüccar gibi gösterebilir. Ben de Kanadalı bir Fransız olurum. Ne dersiniz bu fikrime?

Binbaşı beğenmişti:

— Güzel düşünmüşsün! dedi.

Volf da asık suratla söylendi:

— Bana gelince, ben de şöyle diyorum: Siz Nazi Almanyasını bilmiyorsunuz. Orada öyle umduğunuz serbestlikte hareket etmeğe pek

muz Aksak Bacağın şu yakınlarda kendini Hamburg'ta göstermiş olmasına rağmen Nazilerin onu sevdiğini hiç sanmıyorum. Çünkü Kayzerin adamı diye tanınırdı. Bu itibarla senin orada büsbütün yardımsız kalmıyacağına eminim. Üstelik, sabık Prusya subayı olman dolayısıyla, bugünkü memurlarla nasıl konuşulacağını da senden daha iyi kimse bilemez her halde...

Fon König sakın bir tavırla:

— Berlinden ayrılmış yirmi yedi sene oldu ama, dedi, bakalım, her halde elimden geleni ardıma koymıyacağım...

Dallas devam etti:

— Sen gemiden Savtampton'da inersin ve Berline de Londra, Ostend tarikiyle gidersin. Ned, Serburgta iner; dökantinyi ile ben de Bremerhafene çıkacağız. Bu sayede, birbirimizden bir parça ayrılmış oluruz. Zaten doğrusu da bu değil mi? Fakat içimizden biri mühim bir iz bulur bulmaz hemen ötekilere haber vermeli ve daimi muhabere halinde bulunmalıyız. Üstelik çok acele davranmamız da lâzım. Zira er geç, Ceymis Feynin izine düşmüş polislerle karşılaşacağımız da muhakkaktır. Delikanlının kız kardeşine, Pariste 29 Nisanda başarılarımız hakkında malûmat vereceğimi de söz verdim.

Kantinyi kaşlarını çatı:

— Araya az mühlet koym... sun. Dört hafta nedir ki? Zaten dört hafta da değil, bizim karaya ayak basmamızdan itibaren üç hafta kadar bir şey kalıyor.

Dallas:

— Eğer bu sözü vermeseydim bizimle beraber gelmeğe kalkıyordu ya... dedi.

Binbaşı sordu:

— Gelmesini neden istemedin? Nihayet, aradığımız adamın kardeşi değil mi bu? Hem gelseydi, sana da vuruluvirdi belki... Fena parti değildir hani!

Dallas hararetle söylendi:

— Allah saklasın!

Sonra duvardaki saate bir göz atarak:

— Artık gidip yatalım, dedi. Yalnız, bir şey daha söylemek istiyorum. Hepimiz, epey zamandır Avrupayı görmedik. Orası çok değişti. Ben iki sene evvel oradaydım ama, o iki seneden beri de çok değişmiş olduğu muhakkak. Bugün Avrupa-da yetmiş iki milletin casusu, harıl harıl çalışıyor. Bu bakımdan gözlerimizi dört açmamız lâzımdır, çünkü usta casuslarla karşılaşacağız. Siz de biliyorsunuz ya... Grundu ben tanırım. Herif kurnazlıkta olduğu kadar gözü kanlılıkta, dünyaya taş çıkarır. Benim tahminimce, Grund artık bugünkü Nasyonal Sosyalist Almanyasında pek dikiş tutturamamış, oradan uzaklaşmış olsa gerektir. Fakat şurasını iyice aklınıza koyun ki biz onun izini bulur bulmaz o da bizim kim olduğumuzu meydana çıkarmakta gecikmeyecektir. Onun için, çok ihtiyatlı olmamız, daima tetikte bulunmamız lâzımdır. Anlıyor musun Ned? Şimdi artık yatalım...

Kalktı, arkadaşları da ayaklandılar.

Kamara kapısının altında bir zarf ucu gördüler. Hartigan, zarfı çekti aldı. Dallası uzatarak:

— Sana bir telsiz gelmiş... dedi.

İngiliz, kâğıdı gözden geçirdi, sonra gülerek söylendi:

— Mis Feynden geliyor.

Üç arkadaş da hemen etrafını aldılar. Telsiztelgraf Newyorktan geliyordu. Okudular:

«Siz ve arkadaşlarınız olan üç silâhşora şans açılmış dilerim.

Patrisya Feyn»

Fransız subayının gözleri bunu okurken parlamıştı. Seslendi:

— Aferin... Zeki kızmış doğrusu... Benzetmesi hoşuma gitti.

(Arkası 14 üncü sayfada)

Fransız af dilermiş gibi söylendi: « Plânım pek okadar dahiyane değil ama daha mükemmel düşünemedim! »

Feyni bulup da, elimizle o güzel kız kardeşine teslim etmeden ve Grundun piposunu da kafasına galdırmadan önce Ned Hartiganı, kimse sarhoş göremiyecektir. Yemin ederim.

Elini uzattı ve bir koltuğa göçtü. Dallas gülmeğe başladı:

— Pekâlâ Ned. Sen de otur artık, işe başhyalım Volf.

Üç arkadaş da yerleştikten sonra devam etti:

— Bakın biz ne düşündük. Bu işin iç yüzünü meydana çıkarmak için üç yol var: Birincisi Hamburgdaki otel yolu, ikincisi Aksak Bacağı bulmak yolu, üçüncüsü de eğer delikanlının valizleri hikâyesine inanırsak, izi Pariste başlıyan sarışın kadını bulmak yolu... Ben kendim dökantinyi ile birlikte Hamburgda tahkikata başlamağa razıyım. Volf da önce Berline gitsin ve Grundun şimdiki inini bulmağa çalışsın. Sana gelince Ned, sen de mükemmel fransızca konuştuğuna

iş üzerine almıyorsun? Bu kadın, senin eski ahababın Lizelot değil mi? Bu işi, en iyi sen halledemez misin?

İngiliz kaşlarını çatı ve dişlerini sıkarak:

— Ben onunla sonradan meşgul olacağım! dedi. Bizim yapacağımız ilk iş, eğer mümkün olursa, Ceymis Feynin o gece nasıl olup da ortadan kaybolduğunu bulmaktır. Bunun için de tek hareket noktası, Hamburg'tur. Bundan başka, Kant'la benim güzel Almanca konuştuğumuzu hesaba katmasak bile, onun mükemmel bir fikri de var...

Fransız subayına bakarak söylendi:

— Anlat şu fikrini Kant!

Dökantinyinin soluk yüzü sıkıştı.

— Bütün o büyük otellerin müstahdemlerinin çoğu Fransızdır veya hiç değilse fransızsa konuşan kimselerdir, meselâ şefler, metrd-

imkân bulamıyacaksınız fikrindeyim.

Sabık Fransız subayı:

— Haydi canım, diye itiraz etti. Eğer o otelde bir tek Fransız garsonu varsa yirmi dört saat içinde Feyn hakkında öğrenmiyeceğim şey kalmaz. Sonra şurasını da unutmayın ki altı aydan beri Madam Ernestinin lokantasında garsonluk ediyorum. Stajım yerinde... Garsonlarla ahablığı yoluna koymayı ben beceremezsem, hanginiz becereceksiniz?

Ve gülmeğe koyuldu.

Dallas, tekrar lâfa başladı:

— Şimdilik bundan daha iyi bir plân aklımıza gelmedi. Sen Volf, sen Berline gideceksin. Vaktiyle mensup olduğun Prusya muhafız alayı, şimdi artık yokolduğu için, seni de tanıyacak kimse yoktur. Orayı çok değişmiş göreceksin. Hatâ şehri tekrar tanıyacağından bile şüphem var. Maamafih, aziz dostu-

ALTIN BUDA

Nakleden: Mustafa Rona

— Sam, sen otomobilin yanında kal! Bu araştırma bitince arabayı alıp otele getir!

Dokuz otomobil tamircisi, arabanın başına üşüşüp her tarafını sökerek parça parça ettiler. Başlangıçta Hug da işe katıldı. Hattâ radyatörün kapağını açıp içine baktı. Sonra işi erbabına bırakarak bir kenara çekildi.

Arabanın hiçbir aranmadık boş yeri bırakılmadı. Hattâ havaları boşaltıldıktan sonra lastiklerin içleri bile muayene edildi. Şoför, bu müddet içinde bir sandığın üstüne oturmuş sigarasını tütürüyordu.

Bir buçuk saat sonra, aramadan hiçbir netice alınmayacağı anlaşılmış bulunuyordu. Hug artık makinenin nasıl olup da tekrar takılacağıyla alâkadar olmak niyetinde değildi. Şoföre:

— Gelin, sizin de üstünüz aran-sın da formalite tamam olsun!, dedi.

İki memur, bir odaya aldıkları Sam'ı tepeden tırnağa soyup aradılar. Artık midesine bakmaya lüzum görülmedi. Zira 10 santim boyunda, bir Buda heykelini yutmak, her babayiğitin kârı olmasa gerektir.

Şoför, tekrar giyinip de odadan çıktığı vakit kulaklarına kadar sırtarıyordu. Bu gidiş sırasında Hug'un kendisini gözetliyeceğini akıl edememişti. Hakikaten de Hug bir camın arkasından onu gözetlemiş, güldüğünü görünce işi çakmıştı.

Ertesi sabah, otel müstahdemleri, otomobilin garajdan çalınmış olduğunu farkettiler.

Soförle efendisi uzun boylu görüşüp danıştıktan sonra polise haber verdiler. Biraz vakit geçince, kapıları çalındı ve Hug karşılarında belirdi. Vud:

— Sizi bir yerde gördüm gibi geliyor!, dedi.

— Tabii... Dün, limanda vazifeliydim. Bizim isimiz böyledir. Nereye kostururlarsa orada çalışırız! Şikâyetiniz nedir efendim?

— Otomobilimi bulana beş bin dolar mükâfat vereceğim!

— Beş bin dolar mı? Bukadar para verdikten sonra böyle iki otomobil edinebilirsiniz!

— On otomobil de alabilecek ol-sam istemiyorum... Kendi arabamı istiyorum!

— Tabii elimizden geleni yapacağız ama pek ümidim yok doğrusu...

Milyonerin canı sıkıldı:

— Azizim, eğer otomobilimi bulursanız beş binin önüne bir sıfır daha koyarım!. Polis müdürünün bu işi duymasına lüzum yok. Arabayı yalnız siz cebe atıverirsiniz. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz değil mi?

— Anlıyorum, anlıyorum, ama fiyatı havlı düşürdünüz de...

— Neden?

Hug dedi ki:

— Öyle ya Rangon'dayken o Buda heykeline 200 bin dolar vermemiş miydiniz? Şimdi tamamen aramızda kalması şartıyla size bir şey sövü-veyim!. Sizin otomobil bendedir. Beni para ile filân kandırmaya uğrasmayın. yava kalırsınız!. Hevke-lin arabanızda olduğunu kendi ağzınızla itiraf etmiş gibisiniz. Size on dakika düşünme mühleti verivorum. Eğer şu Buda heykelinin otomobili neresinde olduğunu sövlerseniz sizi serbest bırakırım. bir daha Hindistana ayak basmamak şartıyla çekip gidersiniz!. Sövmeyeniz sizi de, şoförünüzü de tevkif edin deliğe tıklarım ve ta Budayı bulun-

SİNEMA

Barbara Stanwyck

Hayatı:

Barbara Stanwyck bundan kırk sene evvel Brooklyn'de doğdu. Asıl adı Ruby Stevens'dir. Tahsilini Brooklyn'de yaptı. Mektep piyeslerinde daima mühim roller oynar ve günün birinde büyük bir dansöz olmak hülyaları kurardı. Dans dersleri almak için boş vakitlerinde çalışıp para biriktirmeye karar verdi. Bir aralık bir mağazada paket sardı. Sonra bir telefon santralinde çalıştı. Kazandığı paralarla da dans dersleri alıyordu. İlk defa olarak büyük bir numarada fil sırtında sahneye çıktı. Sonradan koroya, sonradan da dram sahnesine intisap etti. İşte bu sırada ismi de Barbara Stanwyck oldu.

Filmleri:

Barbara, Burlesque isimli piyeste büyük bir muvaffakiyet kazandı. Ama piyes filme çekildiği zaman Barbara'ya rol verilmedi. United Artists ile bir kontrat imzaladı ve ilk olarak Kilitli Kapı isimli bir filmde oynadı. San'atının en şa'saali devresine Stella Dallas filmi ile erişti. Barbara Stanwyck, son filmi olan F. B. 's Daughter - F. B.'nin kızı da iyi bir komedi artisti olduğunu bir kere daha isbat etmiş bulunuyor.

Aşkları:

Barbara hayatının en hakiki aşkını son kocası Robert Taylor'da buldu. Robert epeyi genç olmasına rağmen bu şayanıhayret kadının aşkını kazanmasını ve dokuz seneden beri muhafaza etmesini bildi. Karı koca Hollywood'un en ideal çiftlerinden biridir.

Hususiyetleri:

Barbaranın en çok sevdiği şeylerden biri de atlardır. Zeppo Marx ile birlikte Marwyck isimli bir at yetiştirme haraları vardır. Başkaca sporlardan yüzmesini ve dağlarda gezmesini, futbol, boks ve at yarışları seyretmesini sever. Açıksözlülüğü, dobra doğrallığıyla meşhurdur. Boğazına düşkündür ve kat'iyyen pehriz yapmaz. Gözleri mavi, saçları ise koyu kumraldır.

caya kadar salıvermem... Ondan sonra mahkemenin hakkınızda vereceği karara da karışmam!

Milyoner, birkaç dakika, sessiz sadasız kalakaldı. Sonra:

— Söylediğim takdirde beni serbes bırakacağınıza söz verir misiniz? diye sordu.

— Veriyorum! Bunun üzerine Vud.

— Âlâ!. dedi. Beni mağlup ettiniz. Şoförüm anlattı. Araba sökülürken radyatörün kapağını açmış ve Buda heykelini birkaç dakika elinizde tutmuşsunuz. Zira biz heykeli krom suyuna batırttıktan son-

ra radyatörün üstüne süs diye o-turtmuştuk.

Hug, elini alına vurdu: — Tüh!. Elimde tuttum da farkına bile varmadım. Ne aptal adamımdır ya!.

Milyoner:

— Bilâkis!. dedi. Şimdiye kadar sizin gibi kurnaz bir polis memuru görmedim. Hattâ gider ayak geyik bir mektup yazıp sizi terfi ettirmesini tavsiye edeceğim!.

Hug söylendi:

— Onu yapamazsınız ya!.

— Neden? — Çünkü şefim, benden başkası değildir!.

Benim iki amcam varmış.. Bunlar ikiz kardeşmişler, ama nasıl ikiz.. Birbirlerinden ayırt edilmelerine hemen hemen imkân yok gibiymiş. Ben bu amcalardan birisini göyle böyle, hayal meyal hatırlıyorum.. Güler yüzlü, iyi kalpli bir delikanlıydı. Avrupada tahsile gittikten sonra bir İngiliz şirketi hesabına güney Afrika ün-yonundaki altın madenlerinde mühendislik yapmağa gitmiş olduğunu duymuştuk.. Sonradan izi kayboldu.. Öteki amcamdan da hiçbir haber filân alamadık.. Bana öyle geliyordu ki ailem diğer amcam hakkın-da her suale sanki cevap vermekten kaçınıyordu.. Lâkin ben yine uzak akrabalarından birisinden öteki amcamın bir ecnebi memleketinde adam öldürdüğünü ve hapse girdiğini duymuştum da hattâ inanmamıştım.

Ne ise.. Dediğim gibi aradan seneler geçti.. Birgün güler yüzlü maden mühendisi amcamın güney Afrikasından döndüğünü öğrendim.. Fakat bu sefer yüzünü görmek hemen hiç kabil olmadı.

Duydum ki Çamlıca'nın en ücra bir köşesinde etrafı kasvetli ve kara servilerle çevrili bir ka-

KİLİTLİ KİTAP

Yazan:

A. B. CANGİL

raz daha dikkatle bakınca kitabın ufak fakat çok sağlam bir kilitle kilitlenmiş olduğunu görmüyeyim mi? Hayretten gözlerim faltaşı gibi açıldı.. Ben sirkeciideki pis otelden kurtulup bu eve gireli daha beş gün bile olmadı. Yeni zenginiz ne yapalım? Tabii evimizi ve eşyamızı da-

Daha etleri bile tamamiyle dökülmemişti ve kafatasının üstündeki saçları bir peruka gibi sarkıyordu.

ranlık köşk tutmuş ve bütün dünyadan kaçarcasına içine girmiş..

* *

Dışarıda Rüzgâr servileri birbirine çarpıyor, hışıl hışıl sallanıyorlar.. Soğuk bir sonbahar gecesi.. Üç gün sonra bir uşakla bir hizmetçi gelecek, fakat hafta sonuna kadar bu kasvetli koca köşte yalnızım. Evin her tarafından ayrı bir ses, ayrı bir gıcırta çıkıyor.. Evhamlanmamak kabil değil..

Ayağa kalktım.. Vakit geçirmek için kitap okumak istiyordum.. Yazı masasının arkasındaki duvar, raflarla kitap dolu, hepsi toz içinde yüyüyor.. Bakalım neler var?.. Cehen-nem, Dante'nin.. Ölüm Çocukları.. Muharriri?.. yok.. Gulyabanı, Hüseyin Rahmi'nin.. Hortlak..

Bunlar ne biçim isimler canım! İnsanın tüyleri ürperiyor.

Serviler gene hışıldamağa başladılar.. İlk işim yarından tezi yok birkaç adam tutup evi mahzene çeviren şu heyyulâlar gibi korkunç ağaçları seyrekletirmek olsun..

Acaba şu sarı kitap, ne kitabı?

Elime aldığım kitap hayli ağırdı.. Tozlarını üfledikten sonra açmağa çalıştım.. Açılmadı. Garip şey.. Bi-

ha pek iyi bilemiyoruz.

Kitabı elimde evire çevire açmağa çalışırken, kapaklarının tozları daha iyi silindi. Sarı cildin üzerine kırmızı mürekkeple bir yazı yazılmış, kelimeleri pek ufak amma on satır olmuş..

Hayretten hayrete düşüyordum.. Yazı masasının üzerinde duran gaz lâmbasına yaklaşıp okumağa çabaladım :

Oğlum..

Tanrıdan dilerim bu kitap eline tam ömrünün sonlarına doğru geçsin.. Çünkü hayatın zehirlenip çekti.. Biliyorum sen çok sefalet çektin.. Ben sana yardım etmek değil, yüzünü bile gösteremedim, zira sırrımı ancak, yalnız başıma kaldığım zamanlar saklamak elimden gelebiliyordu. Beni affet.. Bu kitabın içinde mühim hiçbir şey yok.. Fakat eğer açmak istersen.. Köşkün mutbağına in.. Orada kiler vardır.. Kilerin döşeme tahtalarını kaldırırsan anahtar bulursun..

Amcan

İçimde garip bir his vardı.. Korkuyordum.. Üstelik serviler hışıldamalarını gittikçe artırıyordular. Rüzgâr saçaklara korkunç feryatlar basıyordu.. Tüylerim ürpermeğe baş-

lamıştı.

Acaba hemen kilere insem mi?

Çabucak karar verdim. Elimdeki mumun alevi merdivenin hemen her basamağında yeni bir hava cereyanının hücumile sönecek gibi oluyor. Gölge duvarlarda bir dev hayaleti gibi sallanıyordu. Tamam mutbağın kapısının önüne gelince, arkama düşen sofanın penceresi kırılacakmış gibi zangırdadı.. Rüzgâr haykırdı. Serviler fısıldaştılar. İçime bir tereddüt girdi, fakat merak korkudan daha kuvvetliydi.. Mutbağa girdim, kiler kapısını açtım..

İki üç baş soğan bir kaç patates, iki boş çuval.. Temizlemek güç olmadı.. Hayli de geniş kilermiş.. Elimi döşeme tahtalarına attım.. Tutulacak yerleri yok.. Lâmbayı koyduğum yerden alıp mutbaktaki bir alet aradım.. Gözüm bir balta ilişti.. E- vet baltayı döşemenin aralığına sokup manivelâ yaparsam, tahtaları kaldırmak kolay olacak.. Düşündüğümü yaptım.. Daha ilk tahtayı kaldırırdır kaldırmaz, hem hayretim, hem korkum iki üç misline çıktı.

Dar ve ufak basamaklı taş bir merdiven, yerin karanlıklarına doğru iniyordu. Aklıma birdenbire birşey geldi.. Amcam elmas ve altın madenlerinde çalışmıştı.. Acaba hazinesini burada mı saklıyordu.. Hayatının sonunda herkesten kaçtığına bakılırsa, ihtiyarlamış, hattâ bunamış ve hasisleşmiş bir adama en yakışan şey, böyle gizli bir hazine değil midir?

İki tahta daha kaldırıncı merdiven tamamen meydana çıktı. Ben de mumu kapar kapmaz inmeğe başladım. Burnuma küf kokusuyla dolu bir hava giriyor, rutubet ve soğuk insanın adetâ nefesini kesiyordu.

Şöyle böyle yirmi basamak kadar indim.. Merdiven birdenbire kesildi. Ve kendimi on metre murabba kadar geniş bir mahzende buldum.. Duvarlardan sular sızıyor, köşelerden küherçiler sabun köpükleri gibi sarkıyordu. Mumu her tarafa tutarak arandım.. Sağım boştu. Fakat solda yarı yarıya toprağa gömülü

koca bir demir sandık duruyordu..

Hah.. İşte.. Hazine burada..

Mumu ihtiyatla bir kenara koyarak sandığa yanaştım, elimle tozlarını sildim.. Tam ortasındaki çivide ufak bir anahtar asılıydı.. Bukadar ufak bir anahtar katiyen bu sandığın anahtarı olamazdı. Kitap nerede? Al. Yukarıda unutmuşum.. Anahtarı cebime attıktan sonra sandığa yanaştım.. Rezeleri paslanmış açılması güçleşmişti.. Ne ise, dalgınlıkla baltayı da aşağıya indirmişim. Kapağının arasına sokup bir bastırıncı tüylerimi ayağa kaldıran bir gıcırta oldu ve ben sandığın kapağını itip duvara doğru açarken yukarıda müthiş bir şangırtı koptu. Kafamı merdivenin ağzına doğru kaldırdım. Her halde rüzgâr bir cam kırmış olacaktı..

Kafamı tekrar sandığa çevirdiğim zaman, gözlerim yerinden fırlıyacak gibi oldular.. Balta elimden fırladı, damarlarımda adetâ bütün kanımın donduğunu, şakaklarımda zonkladığını duydum. Düşmemek için sağım-daki duvara dayanmak mecburiyetinde kaldım.

Sandığın içinde üzerinde elbiseleri lime lime olmuş bir iskelet yatıyordu.. Daha etleri bile tamamiyle dökülmemişti.. Kafatasının üstündeki saçları bir peruka gibi sarkıyordu.. Göz oyukları sanki bana bakıyor. Dişleri sanki tıkır tıkır bana gülüyordu..

Birdenbire kendimden çıkmışım..

* *

Ayıldığım zaman hâlâ mahzende duvarın dibinde yatıyordum. Beni ayıltan da tavandan yüzüme damlıyan sular olmuş olacak.. Mumun alevi kısalmış sönmeye az vakit kalmıştı. Birdenbire aklım başıma geldi, ne olduğunu hatırladım..

Ve sandığa bakmağa bile cesaret bile edemedim mahzenden fırladım..

Kilitli kitap yazı masasının üstünde duruyordu. Anahtar, kilidi çabuk açtı. içine yazılmış şu satırlarla karşılaştım :

Altı sene kürek cezasına mahkûm olmuştum. Ben kürekten çıkınca Mahmut da Afrikada zengin olmuş, dönmüştü.. Bana yardım etmesini istedim, beni kovdu.. Bunun üzerine gece köşke girerek onu yatağında öldürdüm.. Bizi kimse birbirimizden ayırd edemezdi. Nitekim kimse de benim Mühendis Mahmut olmadığının, onun ikiz kardeşi olduğumun farkına varamadı.. Akrobam tanı diye korkuyordum, onun için onlardan kaçındım.. Bu dünya kimseye kalmaz.. Tabii ölüm bir gün beni de bulacak....

KESKİN ZEKÂ

Diş doktorunun muayenehanesinde Bay Sesmet, Bayan Yıldız ve Bayan Şahika sıra bekliyorlar. Bir ara Bay Sermet, Bayan Yıldız'a soruyor:

— Affedersiniz Bayan, acaba sıra hangimizde?

Bayan Yıldız, sıranın kimde olduğunu bilmediğini söyleyince Bayan Şahika söze karışıp şöyle diyor:

— Sıra şimdi sizdedir Bayım!

Bu konuşmadan ne anlıyorsunuz keskin zekâlılar?

Yani sırada birinci, ikinci, üçüncü kimlerdir?

Geçen bulmacadaki kazlar problemini çözelim.

a) $100 - 1 = 99$

b) $1 + 1 + 0,5 + 0,25 = 2,75$

c) $99 : 2,75 = 36$

Demek ki gökte 36 kaz uçuyormuş.

Yavuz GAZETECİ

AH HAYDUT... ŞİMDİ GÖRÜRSÜN.

24

BU ZAVALLI KIZDAN NE İSTİYORSUN ?

DEFOL GİT.. YOKSA LE-ŞİNİ SERERİM.

ALÇAK..

SAĞOLUN BAYLAR..

EN YAKIN ŞEHİR NEREDE

NE ŞEHİRİ ?! BURALAR HEY ORMANLIKTIR.

HAPİ YUTTUK SİZE DESENE YOL GÖSTERİYİM

BENİMLE, BİZİM KAM GELİRİZ.. PA GELİR MİSİN ?

ASKERİN ELİNDEN KURTARDIK LARI KIZ BU BALTA GİRMEMİŞ ORMANLAR. DAN ONLARI KURTARACAKLARDI.

ORMANDA BİR SAATLİK ÇETİN YOLCULUKTAN SONRA..

OTOMİ'LER İKİNCİ YABANCIYLA GELEN ARRAIMARA'YA HAYRET İÇİNDE BAKTILAR.

SİZ BURADA BEKLEYİN.. BEN ŞEFİMİZ TEOKAPETEL'LE KONUŞAYIM

BU SESLERİ DUYUYOR MUSUN ? BENİM HİÇ HOŞUMA GİTMİYOR

ŞEFİMİZİ ÖLDÜRMEĞE GELDİNİZ.. BİZ DE SİZİ ÖLDÜRECEĞİZ.

KENDİNİZİ PAHALIYA SATALIM.

EYET ÖYLE YAPALIM REİS..

SONUMUZU PEK PARLAK GÖRMÜYÖRÜM

BİZİ HAKLADILAR.

ŞEREFİMİZE DİKİ-YORLAR.

TÖREN YAPACAKLAR.

YAVUZLA KAPTANIN DURUMU KÖTÜYDÜ. KIZILDERİLİLERİN ŞEFİ TEOKAPETEL KIZIN PEŞİNE TAKILAN BU İKİ BEYAZI ÖLDÜRMEĞE KARAR VERMİŞTİ.

ARKASI VAR

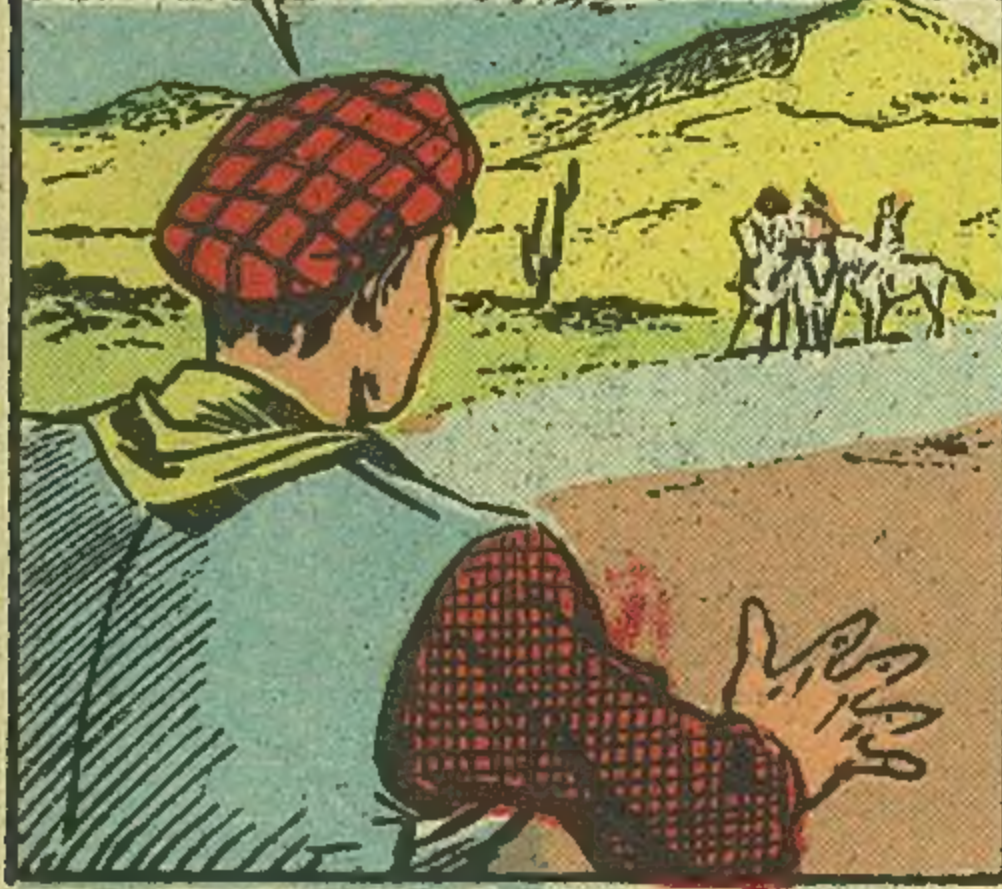
BRIK BRADFORD

ESRARENGİZ KUKLA

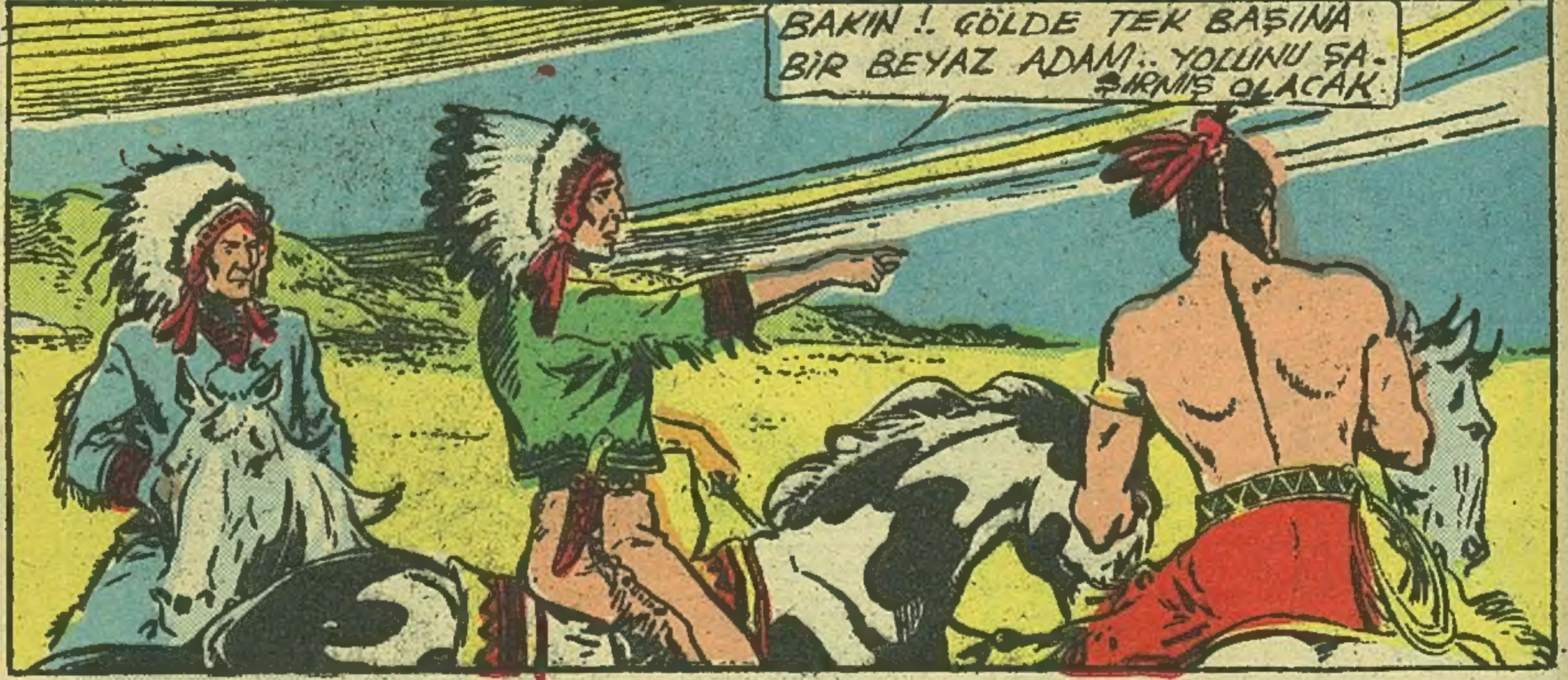
24

MAHVOLDUM.. KIZIL DERİLİLER
MIŞ.. HENİ DE HARP KILIĞIN-
DA.. KAÇMALI..

BAKIN ! GÖLDE TEK BAŞINA
BİR BEYAZ ADAMI.. YOLUNU SA-
ĞIRMIS OLACAK.

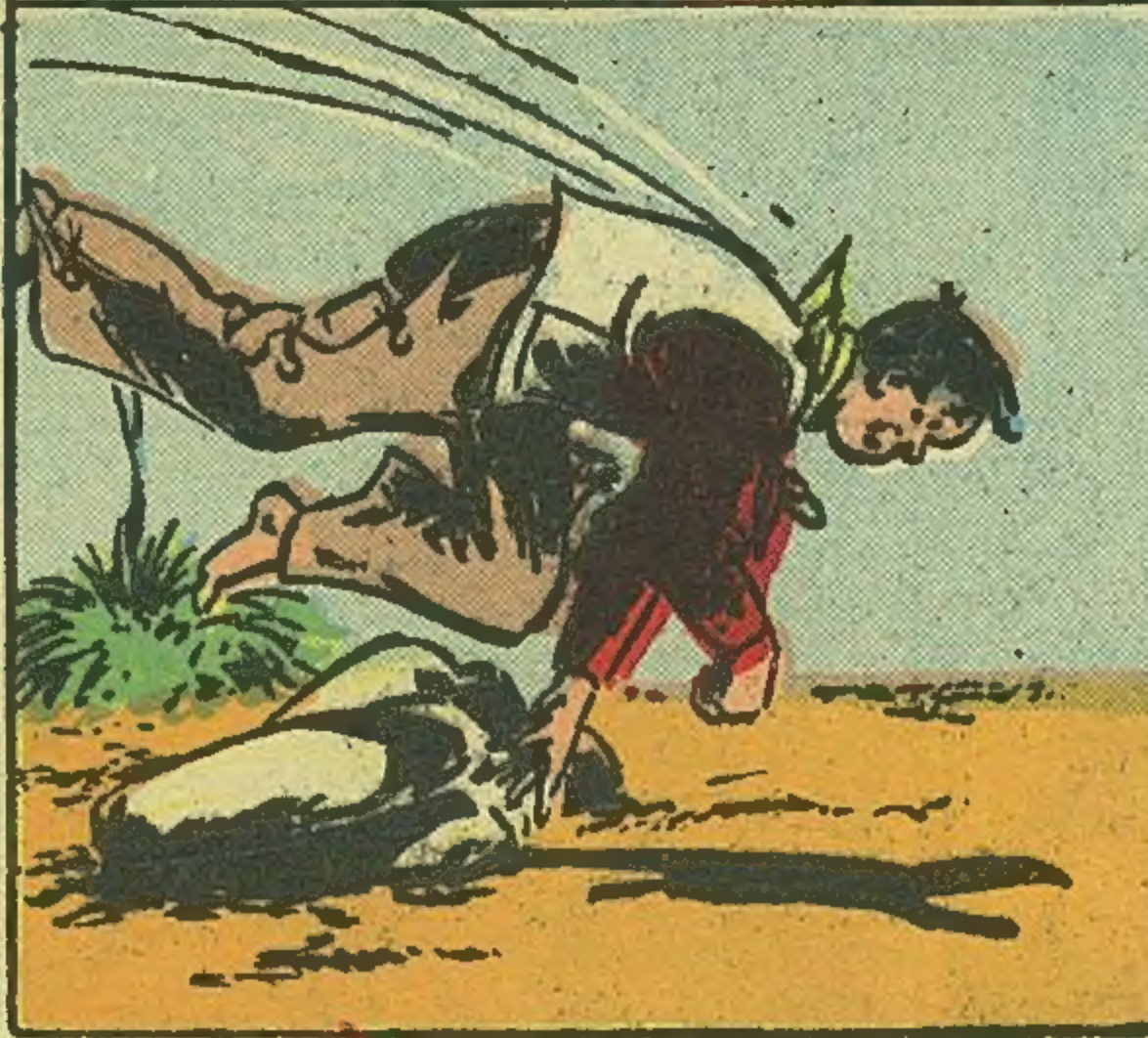
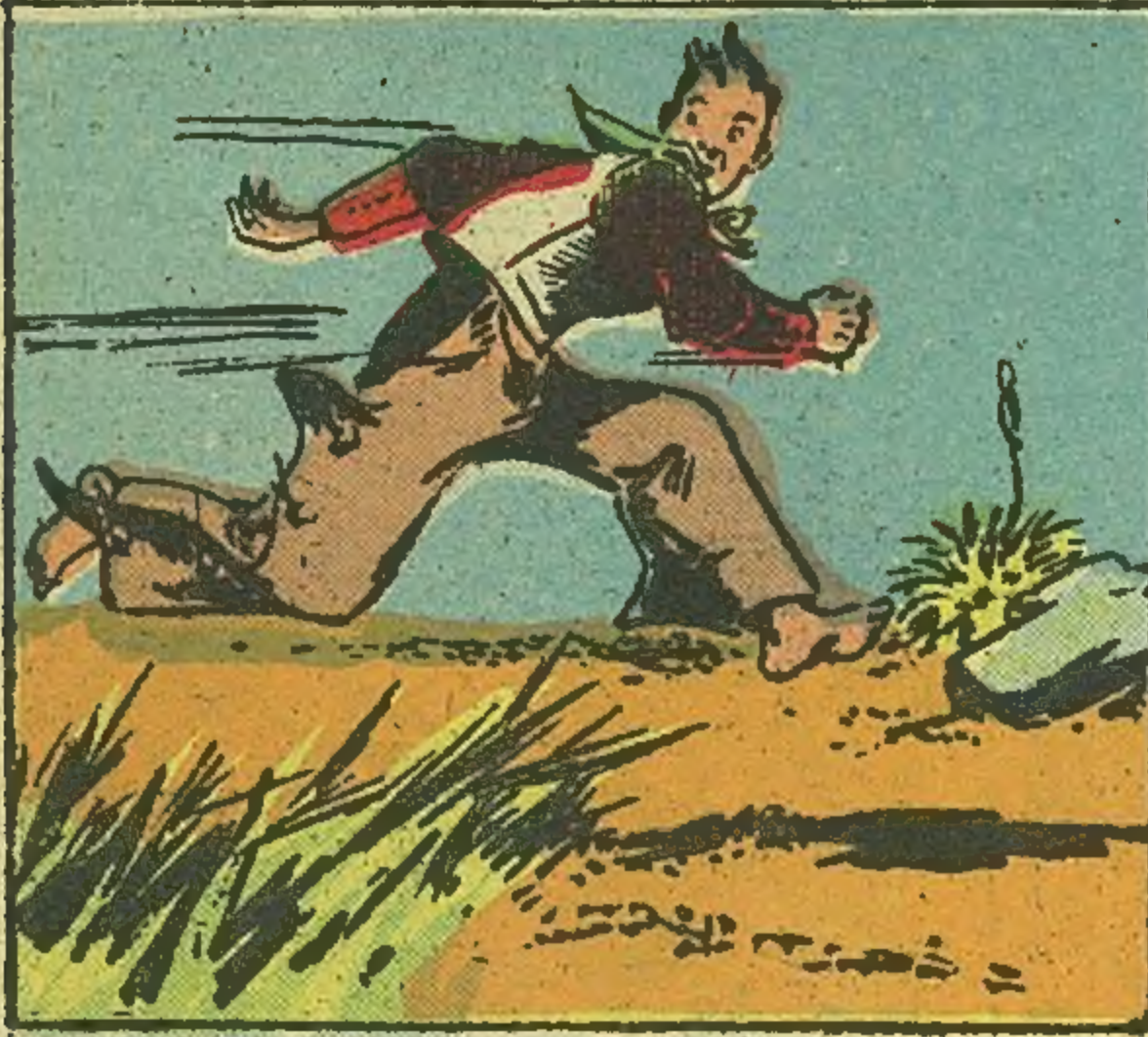
TABANLARI YAĞLAMALI..
YOKSA DERİMİ YÜZER-
LER..

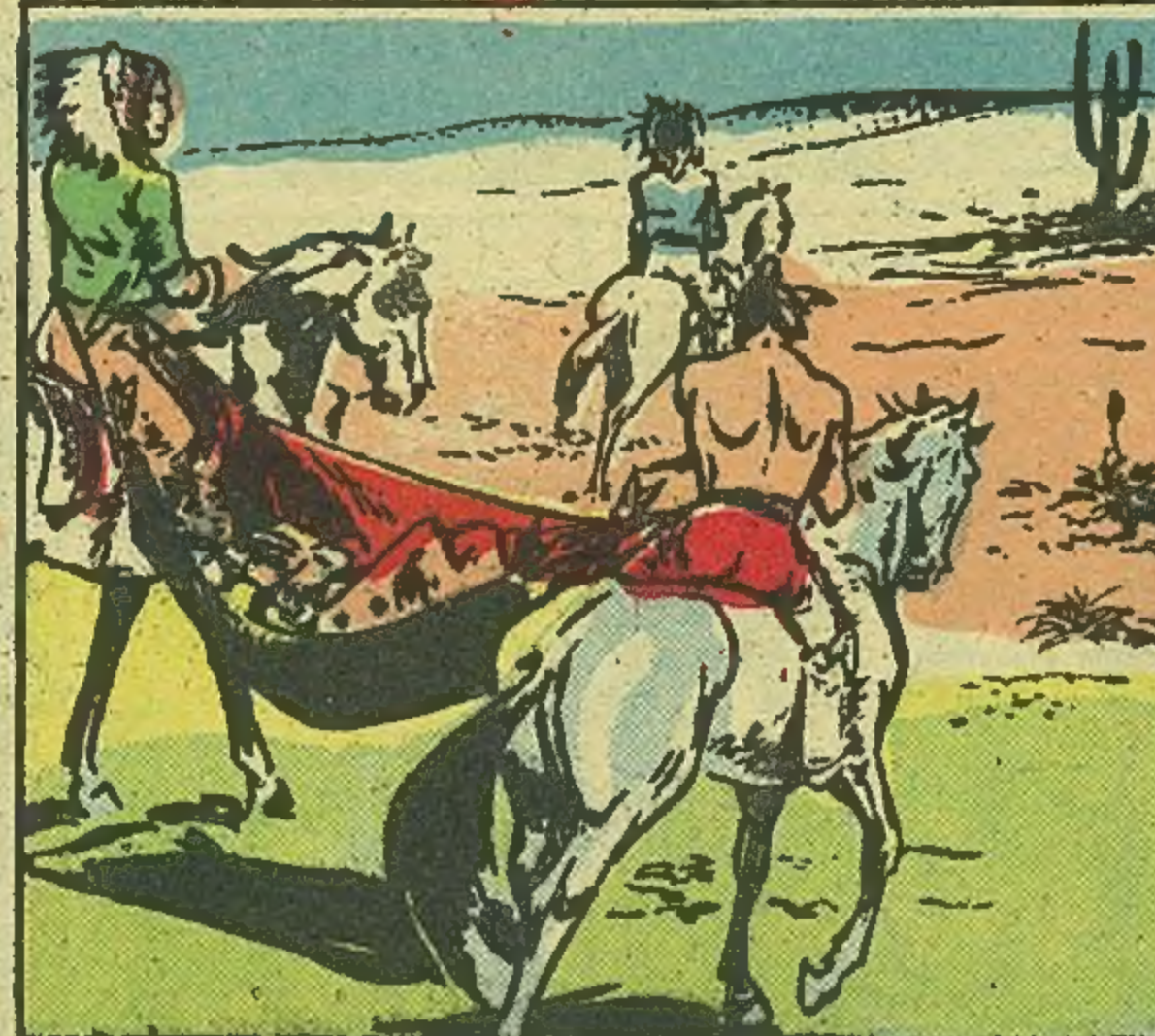
BEYAZ ADAM.. HERHALDE SUSUZLUK
TAN ÇİLDİRMİŞ OLACAK.. BAKIN NASIL
KAÇIYOR,

GELİN ONA YETİSELİM.. VE KENDİSİNE
FENALIK ETMEK İSTEMEDİĞİMİZİ
ANLATALIM..

FENA DÜŞTÜ.. BELKİ YARALIDIR.
YARDIM EDİN DE ONU KÖYE
GÖTÜRELİM..

ARKASI VAR

YILAN

KADIN

BİRDENBİRE TİTANYA KARARINI VERİR KOCASI KENDİSİYLE KONUŞMAK İSTEDİĞİNİ SÖYLEMİŞTİR. BU KONUŞMALARINI KİMSENİN DUYMASI İÇİN O NU BAHÇEDE BEKLEMİŞTİR. GİDO TİTANYAYI GÖRÜNCE KOLLARINI AÇARAK ONA DOĞRU YÜRÜR. VAZİYETİ TİTANYAYI ŞAŞIRTIR.

BURADA BULUŞMAK ÇOK ROMANTİK DOĞRUSU. BANA DERHAL SÖYLEYECEĞİNİ SÖYLE. ÇÜNKÜ SANA İTİMA DİM KALMADI ARTIK!

SENDEN SADECE AF TALEP ETMEK İSTİYORUM TİTANYA!

AFMI? NE İÇİN? BUNU TASRİH ETMEN LAZIM. BENDEN AFTALEP ETMEN İÇİN BİRCOK HUSUSLAR VAR!

HAYIR, YALNIZ BİR ŞEY İÇİN. BİZİ BİRBİRİMİZE BAĞLIYAN BAĞIN ZANNETTİĞİMİZDEN DAHA ÇOK KUVVETLİ OLDUĞUNU ANLIYAMAMIS OLDUĞUM İÇİN.

TİTANYA ŞAŞIRMIS VE SARSILMIŞTIR.

NE DEMEK İSTİYORSUN?

BU HUSUSTA ARTIK BİR ŞEY SORMAMANI HER ŞEYİ UNUTMANI VE BİR SAATE KADAR BURADAN AYRILMAMIZI İSTİYORUM TİTANYA!

SENİ SERSEM GİBİ SUÇLU SANDIM. SANA VERDİĞİM İZDIRAP İÇİN BENİ AF ETMELİSİN! ARTIK, HİÇ BİRBİRİMİZDEN AYRILMAYACAĞIZ. BELKİDE BU FİRTİNALI GÜNLERDEN SONRA YASAMANIN NE DEMEK OLDUĞUNU ANLIYACAGIZ!

BERABER Mİ GİDO? ÖYLEYSE SEN MESELEYİ.

TİTANYA BİR LÂHZA DÜŞÜNÜR, SONRA KOCASININ MERT VE GÜZEL YÜZÜNE BAKAR. SEVİNÇ İÇİNDE ONUN BOYUNUNA SARILIR.

GİDO SENDE BENİ AF ET. BENDE SENİN İÇİN FENA ŞEYLER DÜŞÜNÜŞTÜM!

İKİMİZDE FENA BİR RÜYA GÖRDÜK

GİDO İLK DEFA Kİ GİBİ BURADA BULUŞTUĞUMUZA MEMNUNUM. FAKAT NE DÜŞÜNDÜĞÜMÜ SORMUYORSUN!

YEGANE İSTEDİĞİM ŞEY BİR SAATE KADAR BURADAN UZAKLAŞMAKTIR.

SAYFAYI ÇEVİRİNİZ

BUGÜN BURADA HER
KES DELİYE BENZİ-
YOR.

BU SIRADA
PEPİNO MAR-
SELLAYI Şİ-
NİRLİ BİR HALDE GÖRÜR.

PEPİNO VALLİNİN ODA-
SINA GİDİP KAPİYİ VU-
RUR. CEVAP ALAMAYINCA
KAPİYİ AÇAR.

MATMAZEL VALLİ YOK... BELKİ BEN
HAYAL GÖRDÜM.

BURADA NE
YAPIYORSUN?

MATMAZEL VALLİ İYİMİ?
ONU ANLAMAYA GEL-
MİŞTİM.

EYET, MATMAZE-
LİN İYİ, HİÇ ÜZÜL-
ME. FAKAT, İSTEŞİM-
Dİ GÖRDÜĞÜN Gİ-
Bİ YİNE ORTADAN
KAYBOLMUŞ. HER
HALDE BAŞINA
BİR GELECEK
VAR.

MARSELLA ARKASIN-
DAN YETİŞİR VE YA-
KALAR. YÜZÜ SAPSARI-
DIR. HENÜZ YEDİĞİ
TOKATLARIN TE-
SİRİ ALTIN-
DADIR.

BUDA ÇALDIRMIŞ GALİBA.
BANA BAKARKEN GÖZLERİ
NE KORKUNÇTU. DİŞİ BİR
KAPLANA BENZİYORDU.

AH ANNECİĞİM!
DUAM KABUL OL-
SUNDA ŞU EVİ-
MİZ KAZADAN
BELÂDAN KUR-
TULSUN.

PEPİNO SÜRATLE MERDİVENLERDEN
İNER.

VALLİ ANNESİNİN ODASINA GİRMİŞ
DUA ETMEKTEDİR.

ARKASI
VAR

CAN PAZARI

Yazan: M. YAMAN

Öğle tatiliydi. El ayak çekilmiş-ken paraları sayayım dedim. Veznedarlık ne büyük bir derttir bilmezsiniz. Eline bir kâğıt verir, git bankadan yüzbin lira çek derler.

Yüzbin lira bu. Bu para için yüz kişi öldüren vardır. Torbayı veya bavulu alırsın. Kişenin önüne gidersin. Camın arkasındaki Veznedar arkadaş, önüne paketleri fırlatmağa başlar :

— Bin, iki bin, beş daha yedi bin, on daha on yedi bin, üç binde şu yirmi bin. Bunlar ellilerlik. Yüzlüklere gelince....

Mübarek, bamyı mı sayıyor-sun. Kalıp kalıp paraları birbiri ardı sıra tuğla atar gibi insanın önüne atarlar. Üstelik aldım diye imza-yı da çakarsın.

Ya eksik çıkarsa? Bunu kimse dinlemez. Bankadaki paralar istife girerken bir iki elden geçer. Fakat insan bu. Bir dalgınlığa raslar da eksik sayıverir.

İnsan cebindeki kırk lirayı on defa sayar da yine emin olamaz. Yüz bin lira nasıl sayılır? Bir de bize, canım efendim sayın da öyle alın, derler. Bak, sen dar vakitte yüz bin lirayı saymağa kalkda gör! Delinin pösteki saymasından farklı mı?

Ertesi gün erkenden maaş ve-receğim. Parayı önceden çekmiş-tim. Bir kere kontrol edeyim, de-dim. Koca dairede tıs yok. Kasayı açtım. Paketlerin bir kısmını dışa-rya çektim. Tam ilk desteleri sa-yıyordum ki dışarıda bir ayak sesi belirdi.

Tısır tısır bir ses. Sanki birisi yün çoraplarıyla yürüyor ve ayak-larının ucuna basıyor.

Nefesimi tutarak dinledim. E-vet birisi kapıya doğru yaklaşıyor. Yüreğim çarpmağa başladı. Oldu-ğum yerde bir külçe halinde kal-dım. Garip bir uyuşukluk beni sar-dı. Hademeye seslenmek istedim. Sesim çıkmadı. Elimi uzatıp zile bile basamadım.

Ben kapının açılacağını düşü-nürken ayak sesi ta kulağımın di-binde belirdi. Arkamda birisi dur-du.

Kapıyı nasıl sessizce açıp gir-mişt?

Soğuk bir ter bütün vücudümü kapladı. Heleceandan tıkanıyordum. Derken olduğu yerde eri-yen, ufalan, terden sırlıklam o-lan vücudümün üstüne doğru ar-kadan birisi eğildi.

Sol yanımdan doğru bıçak tu-tan bir elin yanağımın yanından u-zandığını ve bıçağın ucunu kalbi-min üstüne doğru çevirdiğini gör-düm.

Elektriklenmiş gibi titriyordum. Ne sesim çıkıyor, ne bıçak tutan bu ele iki elimle sarılabiliyor, ne de yalvarabiliyordum.

Gözlerimin önüne, sabahleyin

biraz dargın olarak ayrıldığım ka-rım ve iki çocuğum gelmişti. Evet, ben bıçaklanıp kan için-de yere serilerek öldükten sonra, yemekten dönen arkadaşlar haykır-mağa başlayacaklar. Daire alt üst olacak. Polisler gelecek. Bu arada eve haber gönderecekler. Dargın olan karım herşeyi unutarak üze-rime kapanacak, Onu zorla ayı-racaklar. Zavallı perişan bir halde çocuklarına koşacak. Onlara sarı-lacak. Bütün gayretini toplayarak felâketi onlardan saklamağa çalışa-cak. Zavallı yavrularım :

— Anne, hava karardı, baba-mız neye gelmedi?

Diye söylenmeğe başladıkları zaman, yüreğinden kan gidecek. Fakat :

— Belki işi vardır, diyerek. Fakat havır. Artık zavallı ba-banın geleceği yok. O artık soka-ğa giremeyecek, o evin kapısını calmıyacak. Onun sesi, öksürük-leri evde duyulmıyacak.

Bütün bunları bir an içinde düşünmüş ve ağlamağa başlamış-tım. Kuru kuruya bir hıçkırık. Hem ağlıyor, hem de ölümü mütevekkil-lâne beklivordum. Kolum kanadım kırılmış, boynum bükülmüştü.

Bıçak gömleğimden etime ka-dar işlemisti. Her an artan bir acı duyu-yordum. Yüreğim deli gibi car-pıyordu. Kafesin içindeki kısıt tutmak istersin. Zavallı kendisini oradan oraya atmak ve karmak ister. İşte bicare yüreğim de iflâ-hını kesecek olan bıçaktan karmak ister gibi dar göğüs kafesinde ken-disini oradan oraya vuruyordu. Ensemde hain, merhametsiz bir so-luk duyu-yordum. Ecel terleri dökü-yor, kendimi kanterim içinde yü-zer buluyordum.

Bu anda uzaktan uzağa avak sesleri belirdi. Konusarak merdi-venleri çıkıyorlardı. Fakat bıçağını biraz daha dayıyan herif bana sus-mamı emreder gibiydi.

Son saniyelerimi yaşıyordum. Kendimi büsbütün koyuvermedim. Artık sıfırı tüketmiş, tamamiyle bit-miştim.

Buram buram terler döken ve beyaz gömleği ile masanın başında oturan Veznedar tekrar yerinden kalkarak arkadaşlarından birisinin boynuna sarıldı:

— Allah senden razı olsun, dedi. Sen gelip beni tartakladın, kendime getirerek ölümden kurtar-dın.

Bir iki damla göz yaşını elinin tersiyle sildi. Mosmor kesilen yü-zünü eliyle yelpazelemeğe başladı:

— Şuraya bakın, Kalbime giren bıçak masanın kenarı imiş. Hâlâ fena fena halde acıyor.

Arkadaşı ona bir sigara uzatır-ken:

— Geldiğim zaman seni masaya kapanmış, terler içinde gördüm. İnlıyordun. Bayağı korktum. Sars-mağa başladım, dedi.

Veznedar geniş bir nefes aldı.

— Bir daha, öğle sığığında, yemek üstüne uyumak mı? dedi. Tövbeler tövbesi.

DURUN.. ATEŞ EDEMEZSİNİZ.

VALİ DEHŞET İÇİNDE BAĞIRDI.

FAKAT DİNLEYEN OLMADI. ALVARIN ASKERLERİ TÜFEKLERİ Nİ KALDIR DILAR.

NIŞAN ALDILAR.

ALVAR EMİR VERDİ ATEŞ!

ATEŞ DİYO. RUM SİZE!

DURUN!!

BU VALİMİZMİŞ.. BEN TANIMA MIŞTİM

VALİNİN ASKERLERİYLE ALVARINKİLER ARASINDA BİR ÇARPIŞMA BAŞLADI

İYİ SAATTE OLSUNLAR

Yazan = KEMALETTİN TUĞCU

Esrarengiz Aşk ve Macera Romanı: 24

apıyı ressam araladı. Sordu:
— Siz misiniz Bay Tuğrul?
— Benim efendim.
— Ne var Allahınızı severseniz! Yoksa Refik bey mi rahatsızlandı?
— Hayır efendim. Hemen sizinle görüşmemiz lâzım geldi. Gerek sizin ve gerekse hanımefendinin hemen giyinmesi ricasındayım.
— O halde pek mühim bir mesele var.

— Evet efendim.
— Bir, iki dakika müsaadenizi rica ederim.
— Bekliyorum efendim.
Odada gezintiler ve konuşmalar oldu. Refik içinden:
— Bu herif muhakkak kaçırdı. diyordu.

Pijamasının üzerine ropdöşambısını alan Ressam saçlarını düzeltmiş olarak kapıdan çıktı. Tuğrul itiraz etti:

— Yatak odanızda konuşmamız icabediyor.
— Fakat ne oluyorsunuz. beni korkutuyorsunuz.

— Sakın ve metin olunuz efendim.

Çıplak ayaklarına geçirdiği ipekli ve künkli terliklerinin üzerine kadar uzanan bir sabahlık giyinmiş olan Bayan Samiha da kapının eşiğinde belirerek asabiyetle seslendi:

— Bir iki saat daha bekliyemeyecek kadar mühim olan bu bizi ayaklandırmamızın sebebi nedir? Bu âsap bozucu kaldırışın sebebi ne?

Detektif:
— Âsap bozmak icabetti, dedi. Bana müsaade ediniz de vazifemi yapayım.

Onları âdeta koridorda göğüsliyerek yatak odasına doğru sürdü. Refik te içeriye girince kapıyı kapattı. O kapanan kapının önünde durarak eski stil, fakat antika kıymetinde bir sezlongu gösterdi:

— Siz, sayın bay ve bayan, sezlonga oturunuz. Refik bize salondan üç sandalye getirecek.

Delikanlı itaat etti. Üç sandalye getirdi. Tuğrul kapıyı yine kapattı ve bir sandalye çekerek kapının önüne koydu. Üzerine oturdu:

— Aziz muavinim. İkinci sandalyeyi kendinize alınız. Üçüncüsünü de onun için şuraya, karyolanın yanına koyunuz.

Ressam sabırsızlıkla haykırdı:

— O dediğiniz kim?

Tuğrul sükûnetle:

— İyi saatte olsunlar! dedi.

— Fakat siz çıldırdınız mı azizim?

— Hayır efendim. Zekâmdan emin olabilirsiniz. Yalnız ben size biraz daha metanet tavsiye edeceğim. Çünkü burada hakikaten enteresan bir suçun davası görülecektir.

Bayan Samiha asabiyetle sordu:

— Yoksa gördüğünüz bir rüyayı mı anlatacaksınız?

Tuğrul kaşlarını çattı ve sesini yükseltti:

— Sayın Bayan, size bir uzlaşma teklifi yapmıştım. Buna katıyen yanaşmadınız. Bu inadinızı derhal bırakınız. Başınızı kocanızın dizlerine koyarak, tatlı göz yaşları içinde, yaptığınız ve devam etmeğe mecbur olduğunuz suçunuzu itiraf ediniz. Onun büyük ve değerli aşkı sizi derhal affedecektir. Ve biz, Allahı şahit ederek söyleyeyim ki bu garip sırrı

ölünceye kadar içimizde saklıyacağız.

Genç kadın birden sapsarı kesilmişti. Oturduğu yerden ayağa kalktı, büyük bir tehevür içinde haykırdı:

— Siz delisiniz. Siz adamakıllı kaçık bir insansınız. Kafanızın içinde uydurduğunuz birtakım akıl almaz şeyleri hakikat zannederek gece yarısı bizi rahatsız ediyorsunuz.

Tuğrul sükûnetle:

— Niçin sarardınız Sayın Bayan dedi. Sararmak korku âlametidir. Hiddetli bir insan kızarır.

Genç kadın, gözleri yaş içinde kalarak:

— Ne olduğumu ben de bilmiyorum, dedi. Ortada zavallı kocamın saf kanaatlerinin sizin zıvalarınızla bozulması tehlikesi var.

Ressam müşfik bir eda ile:

— Benim için üzülme Samiha, dedi. Beni hiçbir hâdise, hattâ senin tarafından yapılmış bir suç değiştiremez.

Tuğrul dönerek:

— Bu faciaya bir nihayet verelim, dedi.

Tuğrul başını salladı:

— Evet bir nihayet verelim. Benim de istediğim budur. Fakat şimdi. Mademki sayın karınız itiraf etmiyecek, bendeniz size anlatayım. Hiçbir münasebetle karınızın ailesinin kayıtlı bulunduğu aile kütüğünü gördünüz mü?

Ressam:

— Evet, dedi. Veysi beyin vefatından sonra şubeye gitmiştim.

— Karınızın başka bir kardeşi olup olmadığı hakkında orada bir kayıt görmediniz mi?

Genç kadın oturduğu yerden şiddetle ayağa kalkarak, rengi bembeyaz kesilerek haykırdı:

— Bay Tuğrul, bu saçmaları bırakın, buradan çekilin, gidin.

Sabık müdür nezaketle:

— Bir dakika sayın bayan, dedi.

— Artık mevcudiyetinize tahammül edemiyorum. Bana acı söyleteceksiniz.

— Bir dakika sayın bayan,

— Defolun artık.

Fazla ileriye gitmişti. Ressam:

— Sinirlenme Samiha, dedi. Hem bırak Bay Tuğrul bildiğini söylesin. Sen böyle çekingen davranırsan ben daha elim şüpheler içinde kalırım.

Genç kadın cevap vermedi. Hırısından titriyordu. Ressam:

— Karımın ölmüş olan bir kız kardeşinin kaydına rasladım, dedi.

— Nerede ve ne zaman ölmüş?

— Bunu kendisine sorduğum zaman taşrada öldüğünü söylemişti. Bir acıyı kendisine hatırlatmakta, tahkik etmekte mânâ bulmadım.

— Sayın bay, siz medenî kanunlara itaat eden ve onları bir vazife olarak kabul eden bir insan olduğunuz halde kanuna tamamiyle aykırı bir harekette bulunuyorsunuz.

Ressam haykırdı:

— Arkadaş, bu gece size ne oldu? Nedir bu birbirini tutmayan sözler?

Tuğrul haykırdı:

— Sayın Bayan Samiha ile medenî kanunlara göre evlendiniz. Ancak onunla aranızda karılık ve kocalık hakkı caridir.

— Peki ama aksi mi varit?

— Evet efendim. Bir kanun adamı olmaklığım sıfatıyla size söylüyorum ve sizi ittiham ediyorum. Odanızda ve yanınızda bulunan bu kadın sizin karınız değildir. Ona karım diye hitap edemez ve onunla bir odada kalamazsınız.

Ressam haykırdı:

— Deli, dedi. Vallahi siz çılgınsınız.

Tuğrul bir cevap verecekti. Fa-

kat buna zaman bulamadı. Bayan Samiha ellerini başına doğru kaldırarak dizlerinin üzerine düştü, sonra yere uzandı. Bayılmıştı.

Sevgili karısının bir ipek yığını gibi yere serilmesi çok hisli bir insan olan genç sanatkarı pek fazla müteessir etmişti. Buna sebep olanlara haykırmağı bile düşünmeden yere diz çöktü. Gözlerinden yaşlar dökülüyordu. Titrek elleriyle karısının güzel yüzünü okşuyordu.

Tuğrul bu masum erkeği daha fazla üzmemekten korkarak sesini tatlılaştırdı:

— Hafif bir baygınlık, sakın korkmayın. Bir parça kolonya ile yüzünüzü silmeniz bilekleriniz ovmamız onu çabucak kendisine getirecektir.

O da diz çöktü. Genç kadının yüzüne dikkatle baktı ve birden ayağa kalktı:

— Bayan Samiha, böyle yalandan bayılmış görünmekle bu gece dramına bir nihayet veremezsiniz. Yüzünde pençe pençe kan bulutları dolaşan bir insan baygın olamaz. Kalkınız ve mukadderat önünde başınızı eğiniz.

Bu defa Refik haykırdı.

— Bay Tuğrul, artık siz çok olunuz. Sizde merhamet de yok.

Tuğrul bu sözleri söyliyken muavinine apaçık gözlerle bakarak:

— Sus, budala, diye seslendi.

Refik yerinden fırlayıp onun boğazına sarılacak gibi oldu. Bu anda Ressam da göz yaşları içinde haykırdı:

— Rica ederim bizi yalnız bırakınız. Bukadar vicdansız olmayınız. Detektif sert bir sesle haykırdı.

— Hayır efendim. Ben bu sahte baygınlık yüzünden geri çekilecek değilim. Şu genç kadının kızaran yanaklarına bakınız, şu helecanlı nefeslerine bakınız. Bunda bir baygınlık alâmeti yoktur. Bu basit bir numaradan ibarettir ki ancak sizin gibi saf ve tertemiz bir insan buna inanır. Onu olduğu gibi bırakınız ve beni dinleyiniz sayın bay.

Ressam tereddütler, üzüntüler içinde şaşkın dururken haykırdı:

— Siz sizin olmıyan bu kadına elinizi sürüyorsunuz. Siz Bayan Samiha ile evlendiniz, fakat Bayan Samiha ile değil. Sözüme dikkat ediniz. Birisi Samiha, diğeri Samiha. Bunlar iki kardeşirler ki zekâlarına güvenerek aynı kocayı paylaşıyor ve aralarındaki benzerliği aynı kıyafete girerek tamamlıyorlar.

Yerde bayılmış gibi yatan genç kadının dudaklarından bir inilti çıktı. Ayılıyormuş gibi kıvrandı. Gözleri kapalı olduğu için kirpiklerini aralıyan yaşlar yanaklarına kaydı.

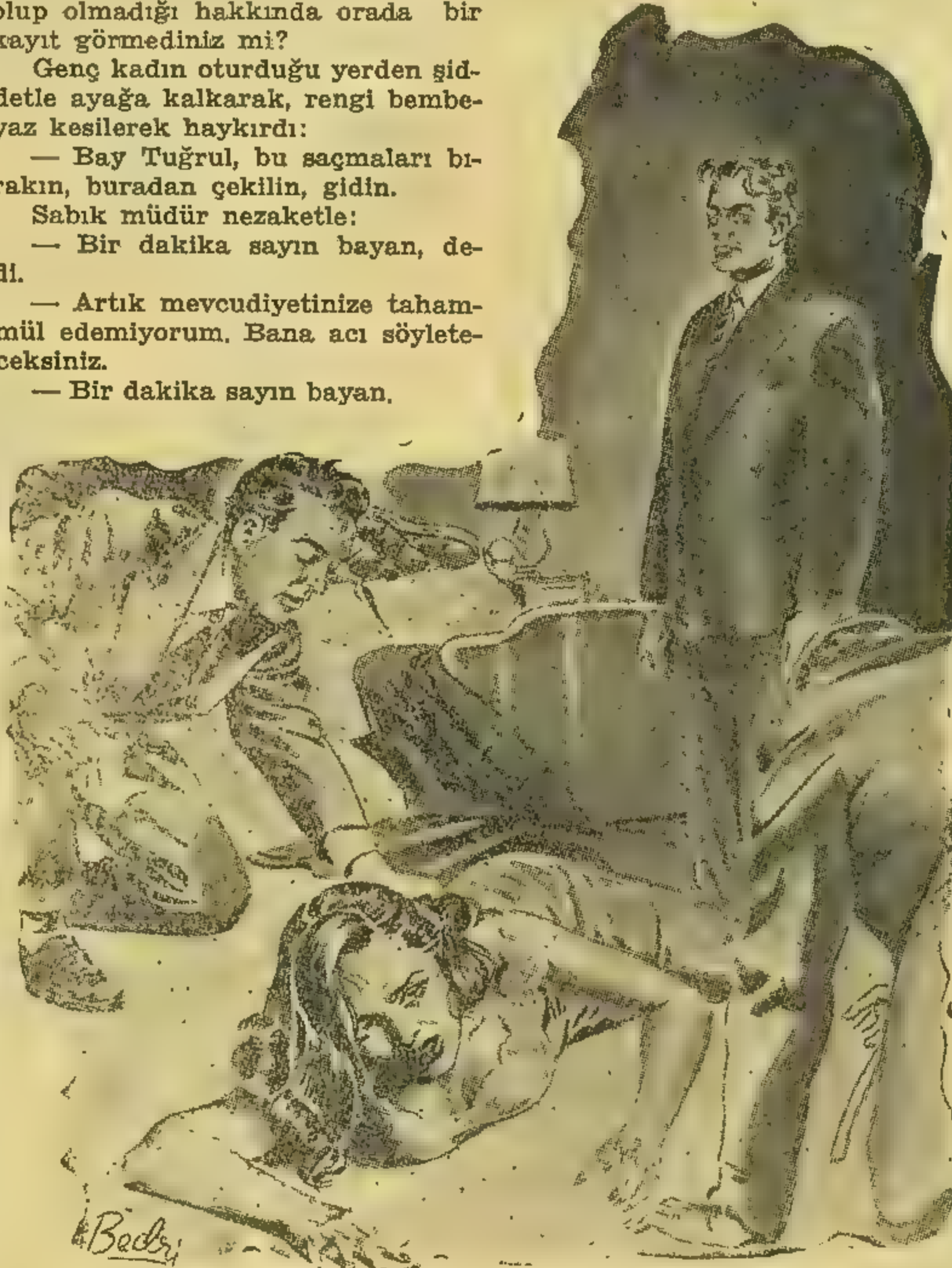
Ressam şimdi tereddüt içinde idi; Karşısındaki sert ve zeki adam gözünü kılıç gibi kullanıyor ve insanın yüreğine işliyordu:

— Daha önce size uzlaşma teklif etmiştim sayın bayan. Fakat siz buna yanaşmadınız. Belki ben de sizinle suç ortağı olacak, içinden çıkılmıyacak bu dramı olduğu gibi bırakacaktım. Fakat siz...

Genç kadın inliyerek gözlerini açtı.

— Susunuz, dedi. Allah aşkına susunuz.

(Sonu gelecek sayıda)

Bayan Samiha, diz üstüne düşerek yere uzandı. Bayılmıştı.

Kılıbık Koca

Nakleden: I. ŞERİF

Polis memuru Weber, kenar mahallenin karanlık sokağında devriye geziyordu.

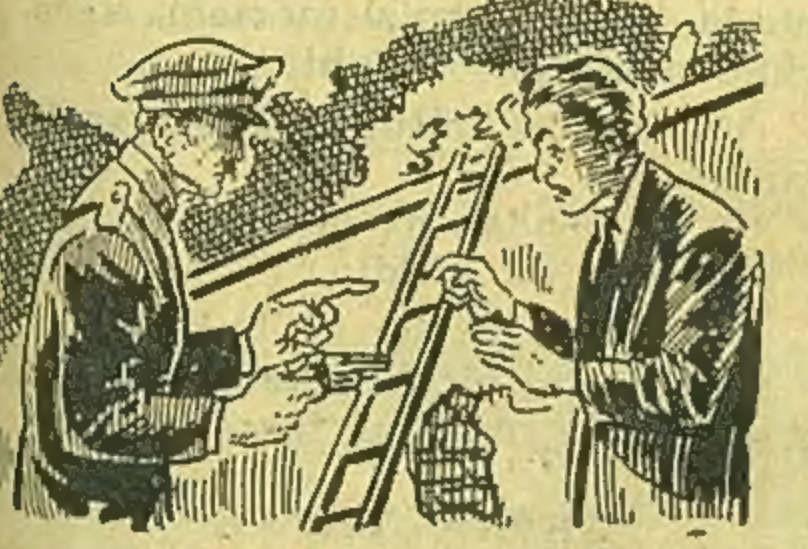
Weber, şakaklarına kır düşmüş memurlarlandı. Geçen sene, mesleğe girişinin yirmi beşinci yılını kutlamıştı. Şimdiye kadar, onun çalıştığı mahallede hiç vukuat olmuş değildi.

Onun içindir, ki bugün ömründe görmemiş olduğu bu manzara'yı gördüğü vakit bir an heyecanından nefes alamazcasına soluğuyla mücadele ederek durakladı. Gözleri fal taşları kadar açıldı ve öyle bakakaldı:

Bir bahçe ortasında bulunan bir evin ikinci kat pencerelerinden biri açılmış ve bir adam, sarkıttığı merdivenden aşağıya inmeğe hazırlanıyordu.

Weber:
— Vay canına! Diye homurdandı.

Saat dokuz buçuktu. Weber,

belinden tabancasını çekti ve hızla ilerliyerek merdivenin hemen yanı başındaki köşeye sindi.

Adam, dünyadan habersiz, merdivenden yere ayağını basar basmaz Weber derhal atılıp herifin yakasına yapıştı:

— Mağallah mağallah! İşler yolunda ha? Diye söylendi. Burada emniyet ve asayiş koruyacak bir polis memuru bulunduğunu hiç hesaba katmadın galiba!

Adam, polisin sesini duyunca önce irkilmiş, sonra hemen kendini toparlamış ve işaret parmağını ağzına götürerek fısıldamıştı:

— Sıss! Demişti. Bağırmanın. Sonra karım uyanır!

— ?..

Weber, bu sözlerden birşey anlamıyarak başını salladı. Adam fısıltıyla devam etti:

— Benim adım Mayer'dir.. Bu evde otururum.. Gerçi kendi evimden, biraz tuhaf bir şekilde çıkıyorum ama ne yapalım? Başka çare bulamadım! Akşam, arkadaşlarla kahvede buluşup bir tavla atacağız da...

Ve gözlerini kurnaz kurnaz kırarak:

— Ne yapalım ? Dedi. Herkes de karısını yıldırılmaz ya.. Benimki de benim akşamları kahveye çıkmamı katıyken istemiyor.. Ben de bu çareyi buldum! Talihsizlik! Nasibime, cadı gibi bir kadın çıktı!

Ve hırsını alamamış gibi yumruğunu evden tarafa sıkarak:

— Her akşam kapıyı kilitledikten sonra anahtar yastığının altına koyuyor.. Ben de karım uyur uymaz hemen giyinip pencereden merdivenle sokağı boyuyorum.. Sonra gecenin birinde mi olur, ikisinde mi !.. Tekrar sessizce eve dönüyorum..

Weber, kendi kendinden utanmış gibi tabancasını hemen kılıfına sokmuştu. Mayer'in durumunun zorluğunu gayet iyi kavırıyordu. Kendisi de evdek ikaşık düşmanın dan akşamları kahveye çıkmak me-

selesi yüzünden az mı çekmişti?

Onun için Mayer'in omuzunu adetâ dostça sıvazladı ve:

— Aferin sana aslanım! Dedi. doğrusu şu kadın milletini atlatmak için en iyi çareyi sen bulmuşsun.. Lâkin şu merdiveni bir tarafa gizliyelim de herkes görmesin!

Merdivenin birer ucundan tutarak sessizce bir tarafa gizlediler. Mayer:

— Allah sizden razı olsun arka-

dağı. Bu yardımınızı hiç unutmayacağım! Dedi. Tenezzül ederseniz şu köşedeki meyhanede birer duble bira çekelim!

Weber'in buğazı kurumuştu ama reddetmek zorunda kaldı:

— Tegekkür ederim! İçmiş kadar oldum! Şimdi devriyede-yim de..

Birbirlerinin ellerini sıkıp ayrıldılar.

Weber, devriyesini bitirip karakola döndü. Tam nöbeti arkadaşına bırakıp evine gidecekti ki bir telefon çaldı. Telin öte ucundan heyecanlı bir ses şöyle diyordu:

— Burası bahçe sokağı No. 16.. Benim adım Mayer! Şimdi karımla tiyatrodan döndüğüm vakit, evimin soyulmuş, bütün mücevherlerin çalınmış olduğunu gördüm.. Hırsız bir merdivenle kaçmış.. Merdiveni

de duvarın dibine saklı bulduk!

Weber, birdenbire meseleyi kavradı:

— Vay canına!

Diye söylenecekti, lâkin kendini güç tuttu ve:

— Şimdi geliyoruz Bayım!

Dedikten sonra içinden homurdandı:

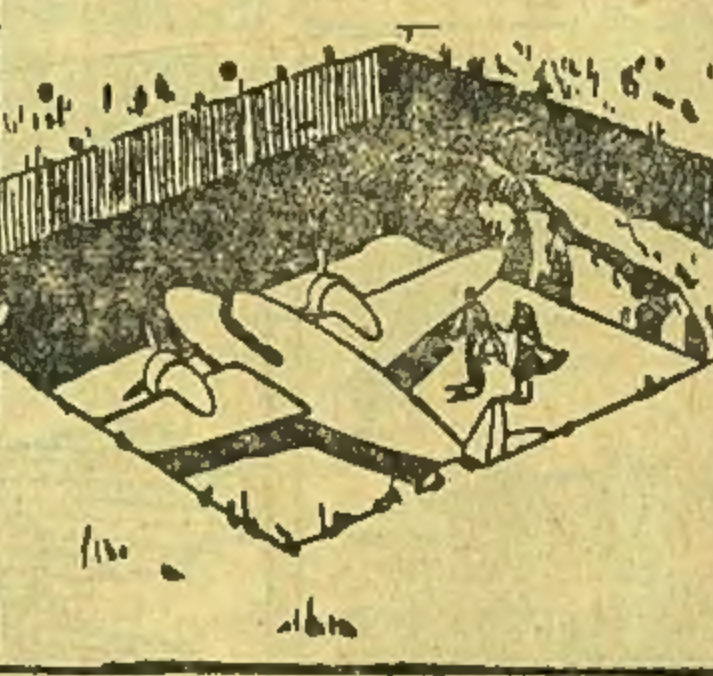
— Bir de namussuz herife merdiveni saklasın diye yardım ettim!

MANDRAKE

SIHIRBAZLAR KRALI
"HAYALET
TAYYARE"

HORTLAK TAYYARE İÇİN-
DE MANDRAKE VE GLOR-
YA OLDUĞU HALDE DA-
ĞIN TEPEİNDE YERE
İNDİ

BURASI KAYADAN OYUL-
MUŞ BİR YERALTI O-
DASIYDI

NEREDE YİZ TOPRAĞIN ALTIN-
DERSİNİZ? DA BİR YERDE
ŞİMDİ ÖĞ-
RENİRİZ

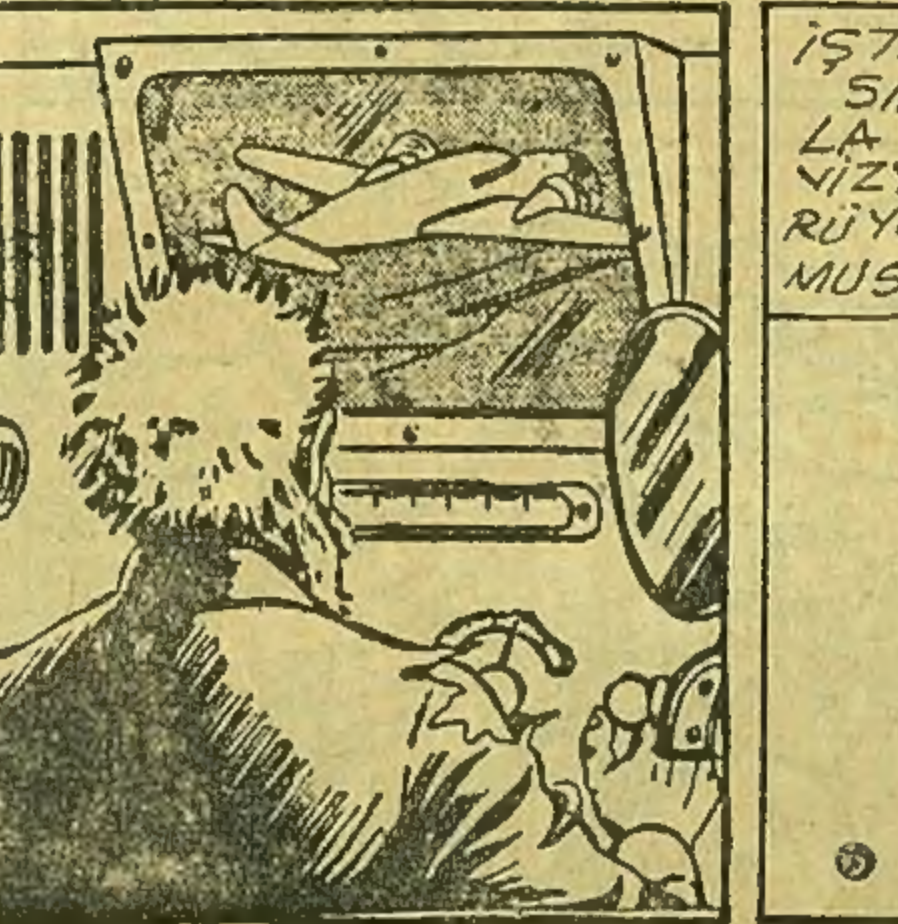
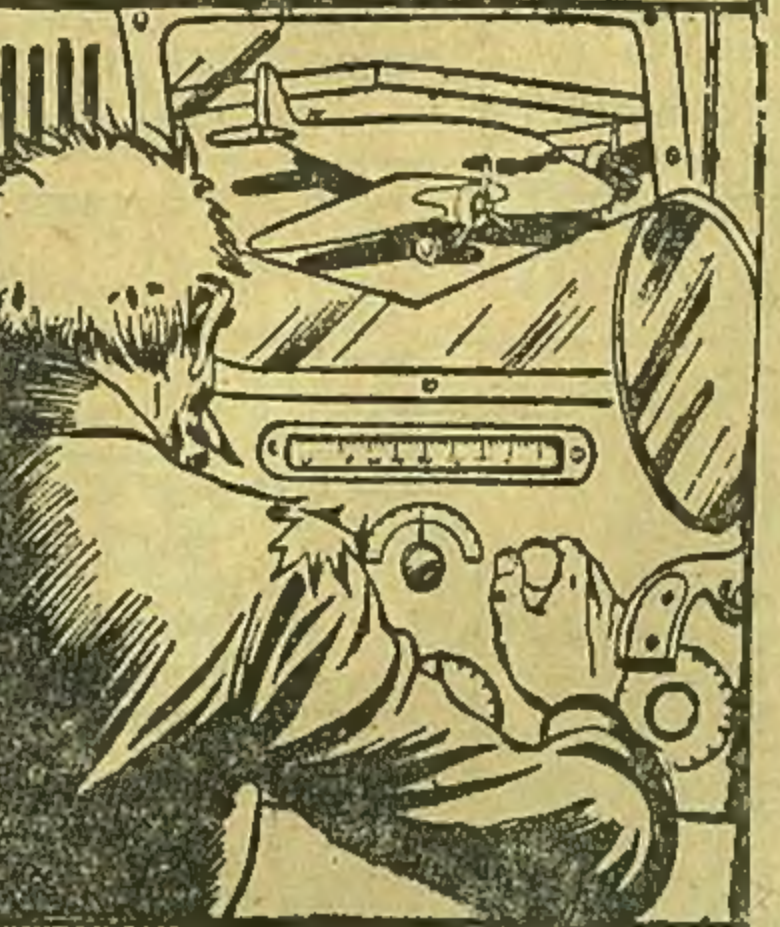
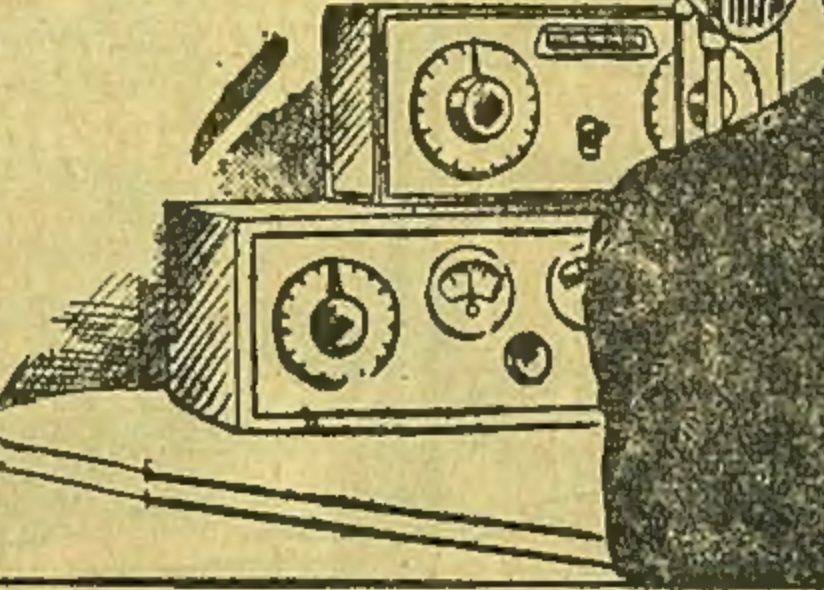
YİNE YÜK BİZ BURADA
SELYOR KALDIK

HERŞEY KENDİ
KENDİNE İŞLİYOR
BURADA HİÇ
İNSAN YOK
MU ACABA?

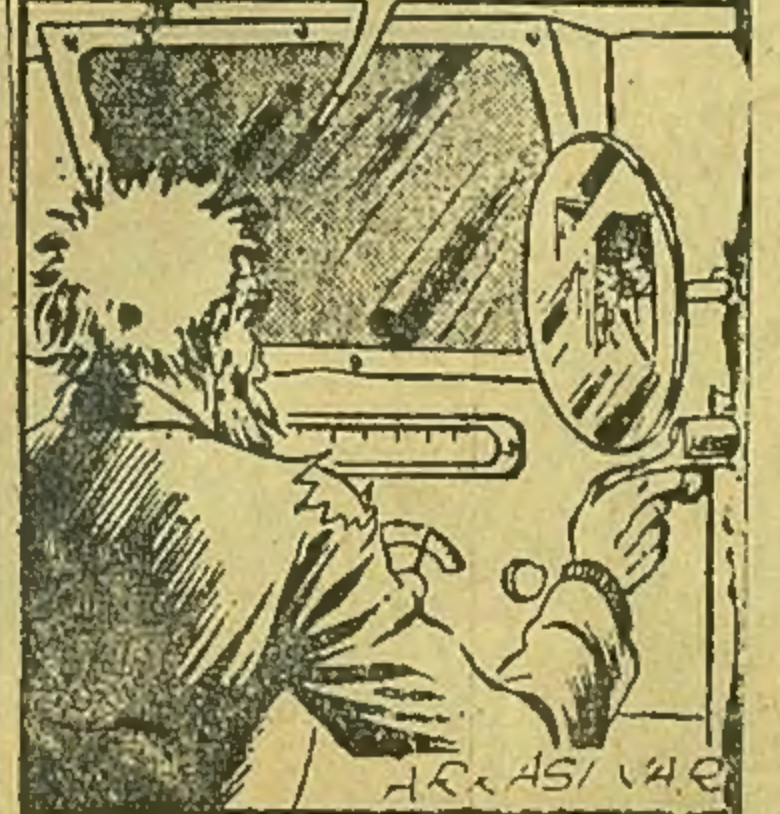
BİR RADYO KONTROL
MASASI VE TELEVİZYON
PERDESİ ÖNÜNDE BİR ADAM
OTURUYOR. TELEVİZYON
PERDESİNDE HORTLAK
TAYYARE GÖRÜNÜYOR.

İŞTE HORTLAK TAYYARENİN
SIRRI.. RADYO DALGALARIY-
LA KONTROL EDİLİYOR. TELE-
VİZYONU GÖ-
RÜYOR
MUSUN?

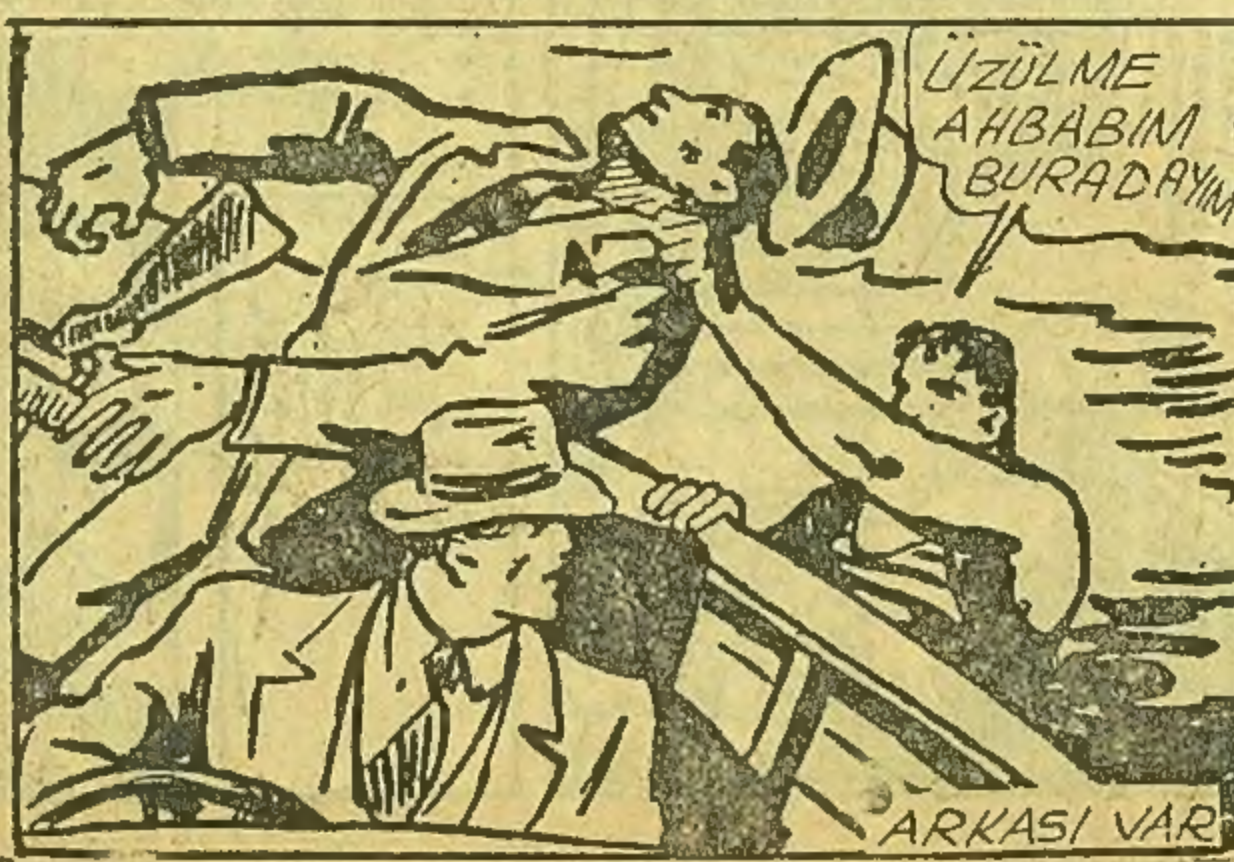
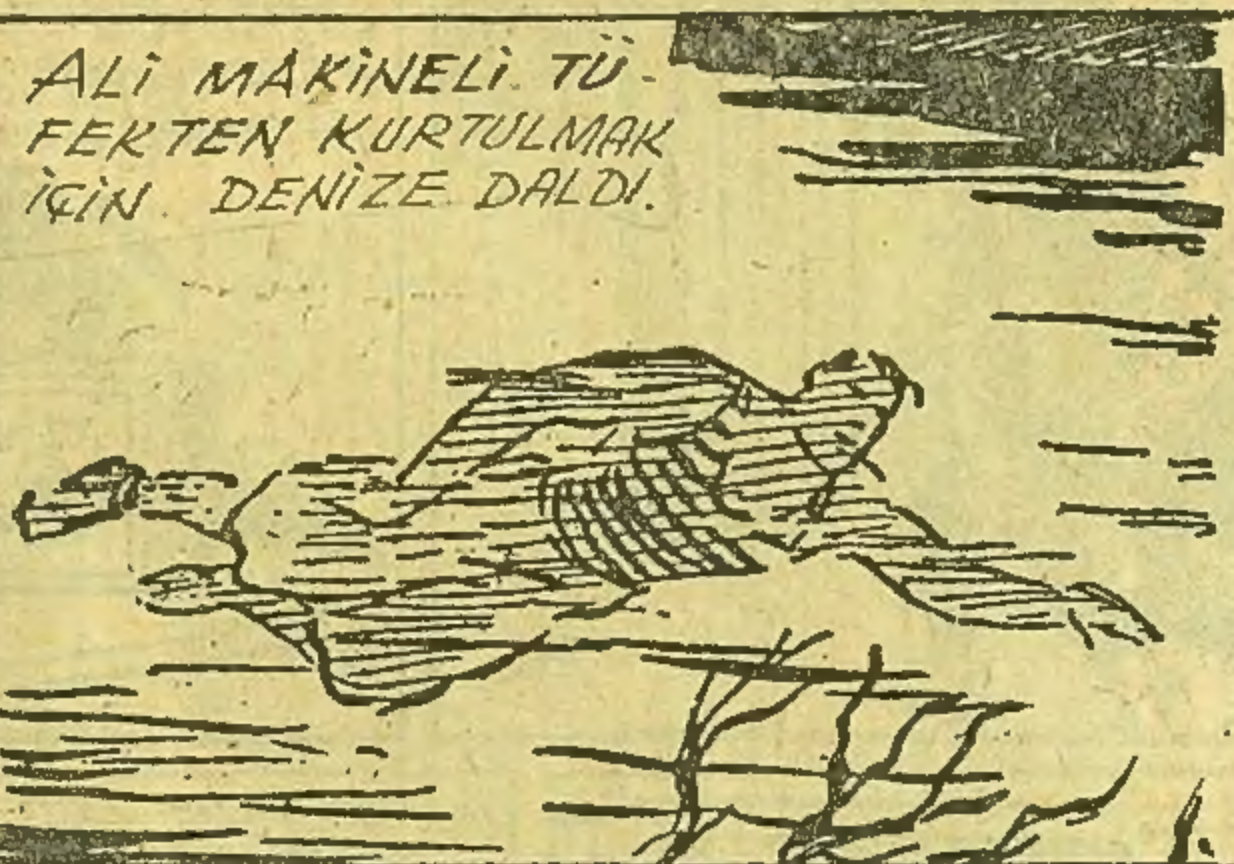
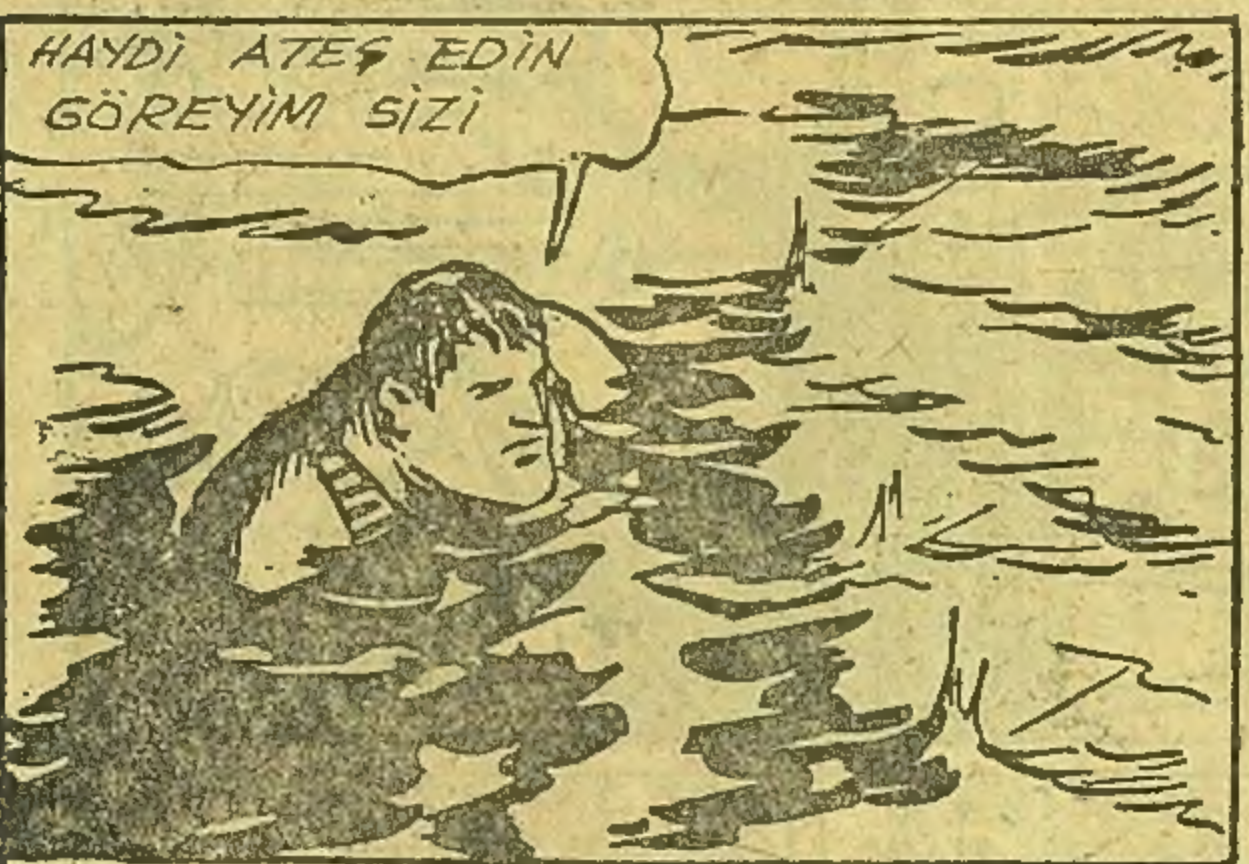
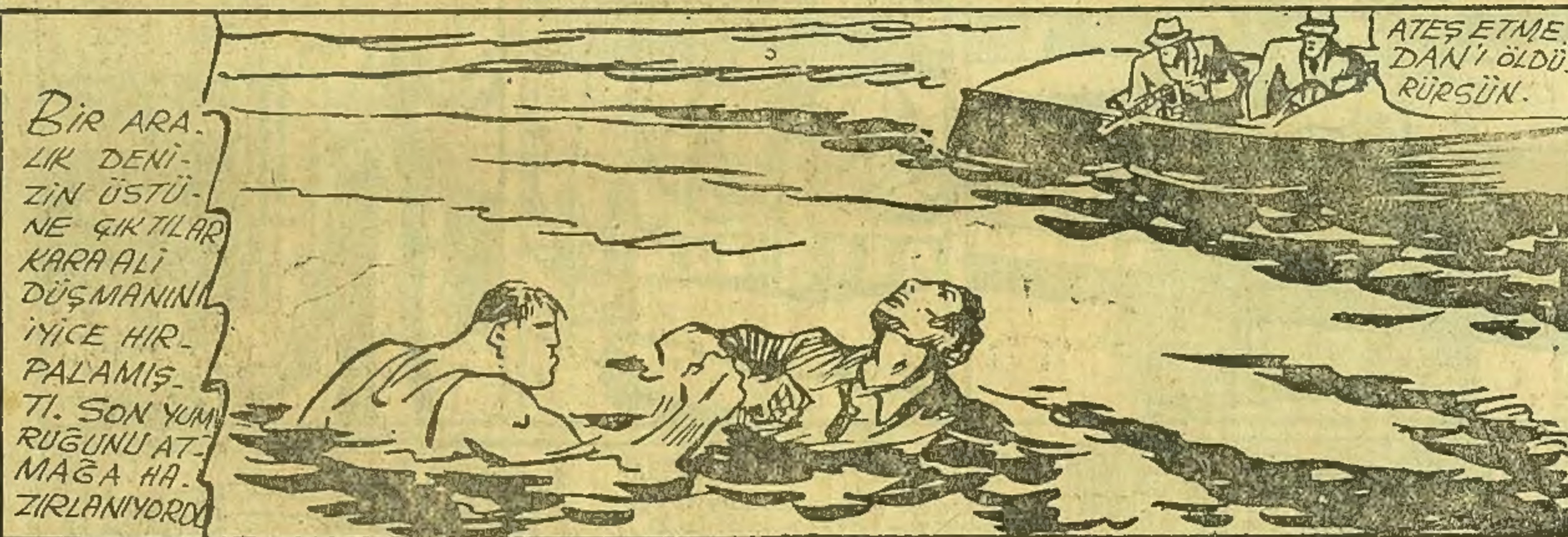
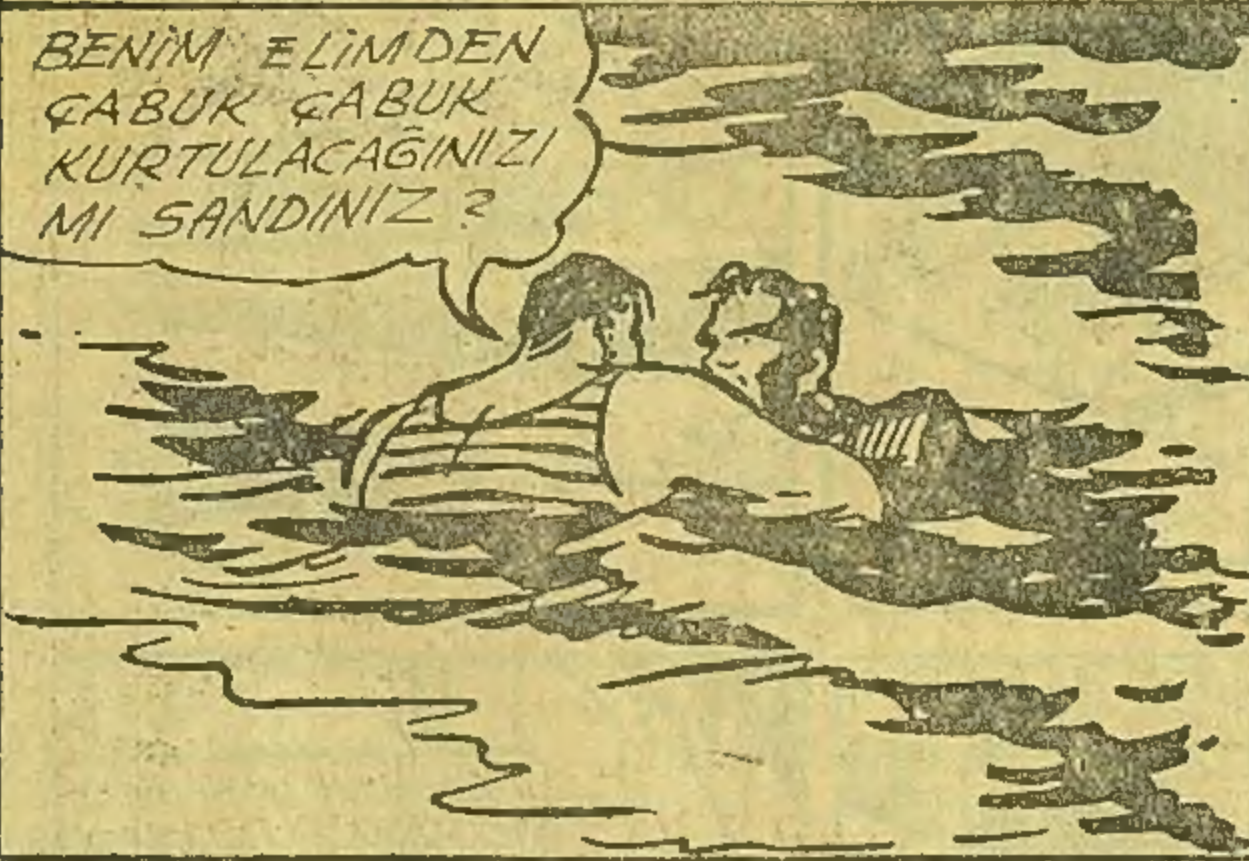
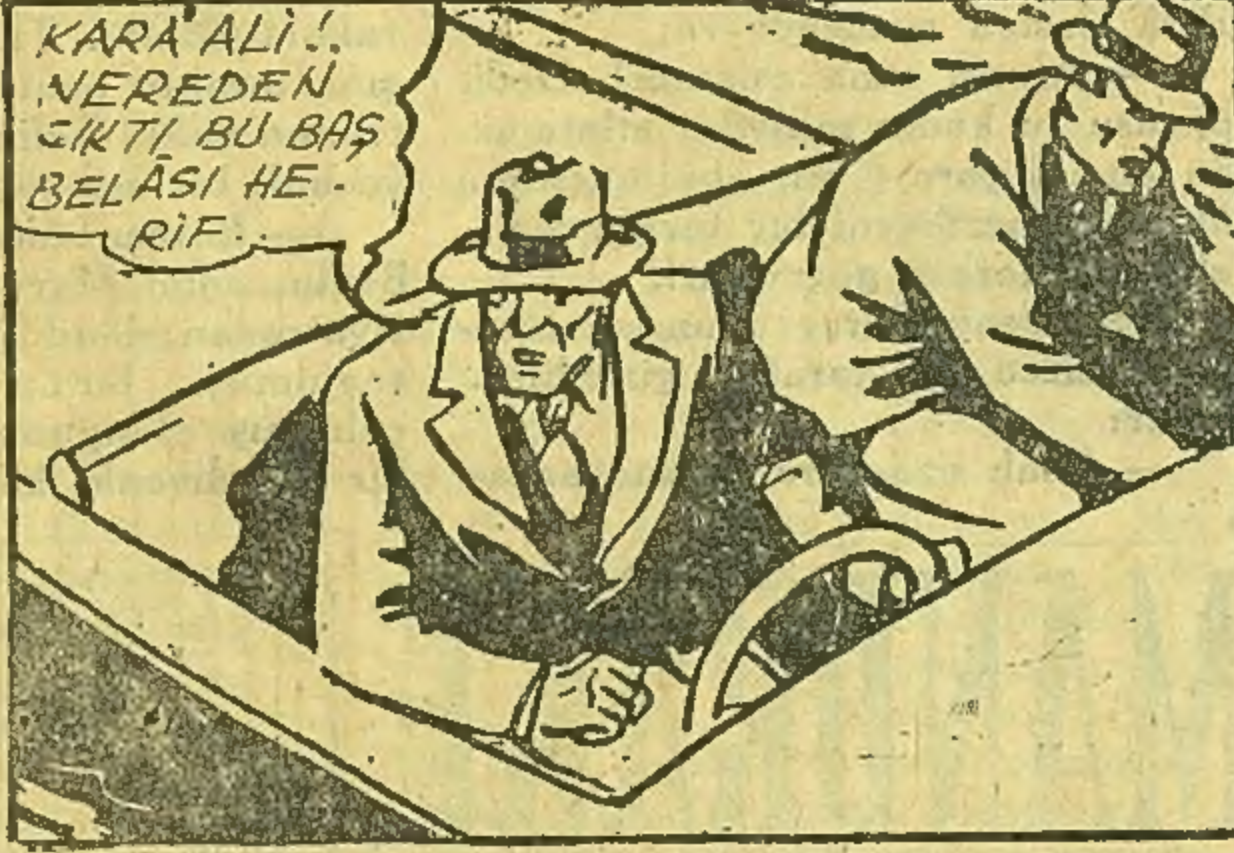
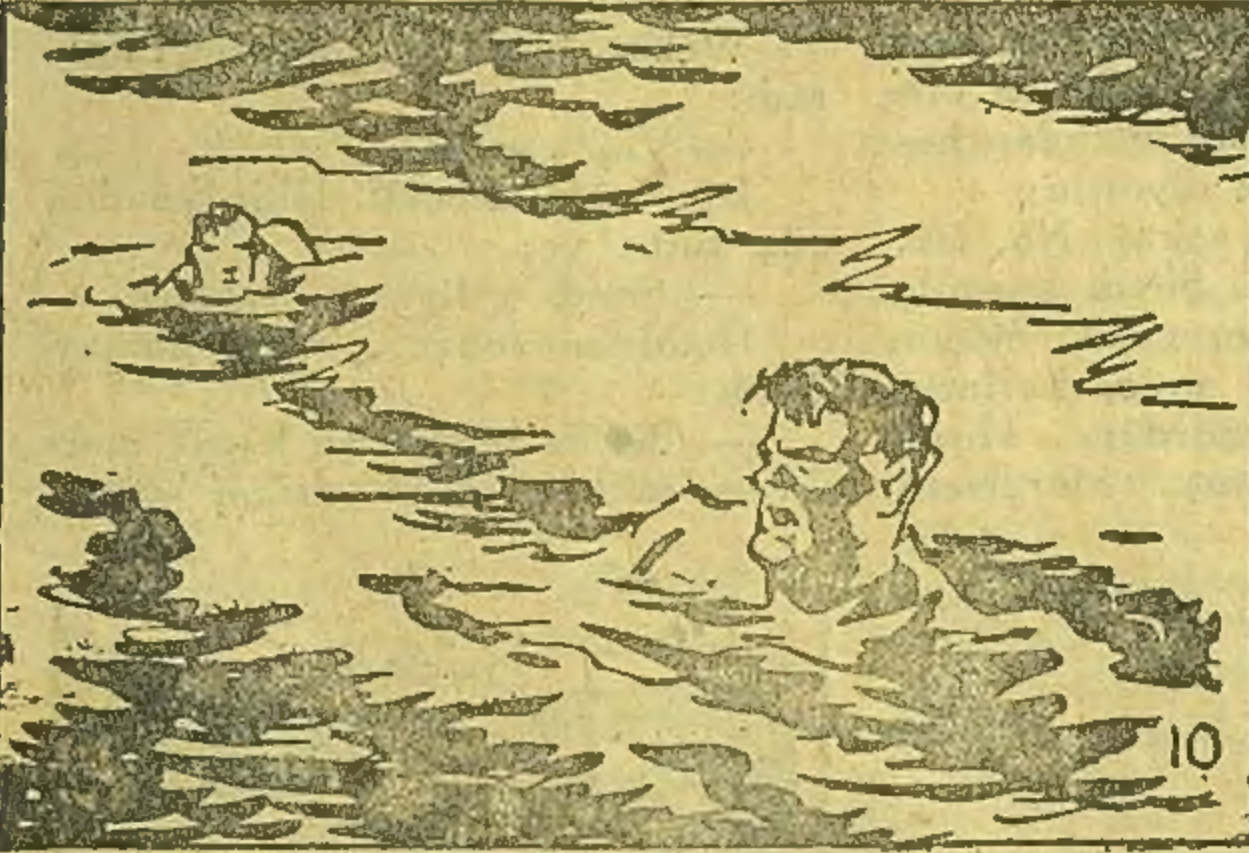

KİMİLDAMAYIN.. SİZİ AYNA-
DAN GÖRÜYÖRÜM.

KARA ALİ

TILSIMLI BİLEZİK

ÖRÜMCEK AĞI

(Başı 4 üncü sayfada)

Ellerini Nedin ve Volfun omuzlarına koydu:

— Biz sahi de üç silâhşor, Atos, Portos ve Aramis'iz; dedi. Sana gelince azizim Dallas, sen de en gencimiz olan Dartanyan'sın!

Sonra muhayyel bir kindan, muhayyel bir kılıç çekerek ilâve etti:

— Hepimiz birimiz ve birimiz hepimiz için!

Hartiganla Fon König de cevap verdiler:

— Hepimiz birimiz ve birimiz hepimiz için!

Lâkin Dallasın sesi çıkmamıştı. Nihayet, gayet ciddi bir tavırla:

— Bakın çocuklar, dedi. Ceymis Feynin nasıl kaybolduğunu bir kere meydana çıkarırsak, kız kardeşine karşı taahhüt ettiğimiz vazife de bitmiş oluyor. Fakat Aksak Bacağı ne yapacağız? Hepimizin onunla görülecek hesapları yok mu? Şimdiki işimizin neticesi ne olursa olsun, yine birarada kalıp şu melûn casusla eski hesapları bir güzel temizlemeliyiz.

DöKantinyinin gözlerinden kin ışıkları saçılıyordu:

— Helbette! Bizim için şimdiki işimiz bir gaye olmaktan ziyade bir fırsat değil mi? Asıl gaye, Aksak Bacağın hakkından gelmek... Onunla hesabı temizlemezsem, kederimden ölürüm vallahi...

Volfun da bütün hiddetli ayaklanmıştı:

— Al benden de okadar, dedi.

Binbaşı da atıldı:

— Benim fikrim de bu!

Sonra, anı bir hareketle ellerini uzattılar ve candan tokalaştılar.

AKSAK BACAK

Koca vücutlu, kabak kafalı ve yakasının iliginde bir rozet bulunan Jorj Brever, iskemlenin arkasına yaslanarak sordu:

— Bir parti daha oynyalım mı Mösyö Dallas?

Arkadaşı Klarans Vilson iskam-bil kâğıtlarını toplamaya başlamıştı. Dallasın cevap vermesini beklemeden:

— Helbet te oynyalım! dedi.

Lâkin Dallas saatine baktı. On bir olmuştu.

— Ben artık yatayım!, dedi. Vakit gecikti. Zaten fena halde de yorgunum.

Vilson kâğıtları karıştırıyordu:

— Amma da yaptınız ha!, dedi. Daha erken canım. Hele otur da biraz serinletici bir şeyler içelim bakalım.

Dallas gülümsüyerek reddetti:

— Teşekkür ederim! Fakat uşağa bayulları hazırlamasını tenbihlemiştim, gidip ne yaptığını bir görmezsem olmaz.

Brever hesap görüyordu.

— Bana sekiz mark borcunuz var mösyö Dallas. Senin de beş mark seksen ödemen lâzım Klarans.

Sonra Dallas sordu:

— Hareket mi ediyorsunuz yoksa?

Beriki, cebinden çıkardığı paraları sayarken:

— Evet! dedi.

— Nereye gideceksiniz?

Dallas, esnerken elini ağzına kapattı:

— Vallahi henüz nereye gideceğimi ben de bilmiyorum. Bakalım belki de Parise, belki de başka bir yere giderim. Yahut da belki Almanyada kalır, Berline kadar bir uzanırım.

Bu sırada yanlarına bir garson gelmişti:

— Bir bay sizi istiyor Her Dallas!

Delikanlı, gözlerini kaldırdı ve bir an şaşalamış gibi durdu. Salonun kapısında, Volfun kuru karaltısı belirmişti

(Arkası var)

GİZLİ VAZİFE !..

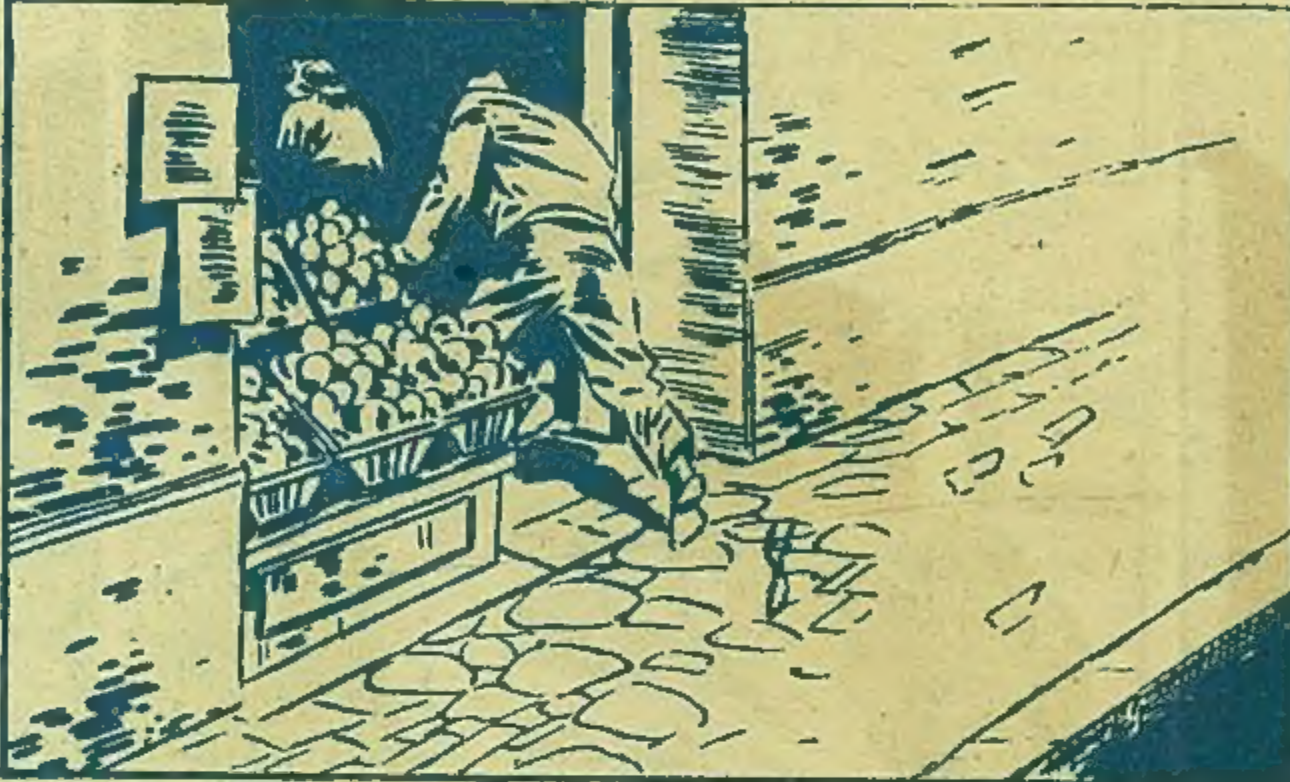

KAÇMAĞA BAŞLADILAR. NÖBETÇİ ARKALARINDAN ATEŞ AÇTI.

24

İLK RASTLADIKLARI SOKAĞA SAPTLAR. İÇİNDE KİMSE OLMAYAN BİR DÜKKANA GİRDİLER. SAHİBİ TEHLİKE İŞA. RETİNDE SİĞİNAĞA İNMIŞTI.

MİSELİN SEBZE YİĞİNLARINI ARKASINA ALEN DE KASAYA OTURDU.

BİRAZ SONRA NÖBETÇİ SOLU YA SOLUYA GELDİ.

BİR ADAMLA BİR KADININ KAÇTİĞİNİ GÖRDÜNÜZ MÜ?

SU YOLDAN GİTTİLER.

NÖBETÇİ KOŞAR ADIM UZAKLAŞTI.

BİLEMEZSİN NE ÇOK NE YECANLANDIM.

ANNEMİ ALMANYAYA SÜRMÜŞLER MİSELİN..

AMAN AL LAHİM! ŞİMDİ NE YAPACAĞIZ?

ALMANYAYA GİTMEYİ KURUYORUM.

BÜYÜK TEHLİKEYE ATILI YORSUN..

ANNEMİ KURTARMAM LÂZİM MİSELİN.. SEN KAL BURADA..

BİLİYORSUN KI ARTIK SENDEN AYRILMAM ALEN.. CEHENNEME BİLE OLSA BERABER GİDECEĞİZ.

BU SEFER GALİBA TAM CEHENNEME GİDİYORUZ.

BU SIRADA MAĞAZANIN SAHİBİ GELDİ. HAYRET DOLU GÖZLERLE BİZİM ÇİFT E BAKTI.

BURADA NE YAPIYORSUNUZ? YOKLUĞUNUZDA MALİNİZA ZİYAN VERME SİZLER DİYE BEKİLİK ETTİK.

SAĞ OLUN.. TEŞEKKÜR EDERİM. KORKUDAN BÜTÜN PARALARIMI AÇIKTA BIRAKIP KAÇTİM. SİZE NASIL TEŞEKKÜR EDEYİM?

BİR ŞEY ÖĞRETEREK.

SÖYLEYİN.. BİLDİĞİM BİR ŞEYSE ÖĞRETİRİM.

HUDUDU GEÇMEK VE ALMANYAYA GİTMEK İÇİN BİR ÇARE ARIYORUZ SEN BİLİYORMUSUN?

DELİ MİSİNİZ AYDİ.. HERKES ORADAN KAÇMAK İSTİYOR. CEHENNEM ORASI YAHI.. NEYSE.. NEME LÂZİM. BU AKŞAM BURAYA GELİN.. BİR ÇARESİNİ DÜŞÜNÜRÜZ.

SATIŞI ALEN VE MİSELİNİN GİDİŞLERİNİ SEYRETTİ

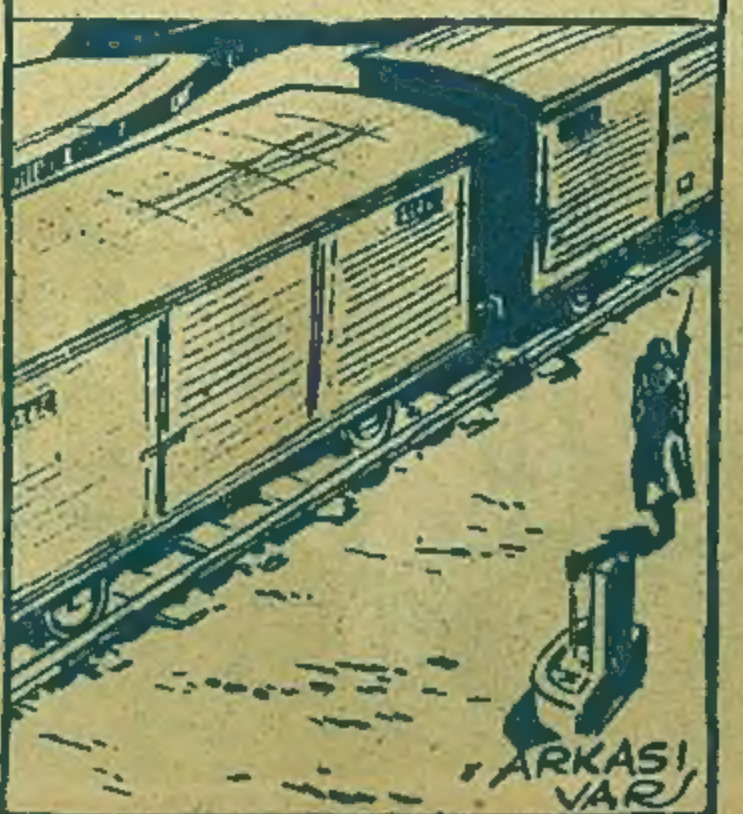
ZİR DELİ BUNLAR.. NE AKLA HİZMET EDİP BU MENLEKETE GİDİYORLAR..

JOZEF VE TOPLAMA KAMPINA GÖTÜRÜLENLER BİR YÜK VAGONUNA DOLDURULMUŞLARDI. JOZEFİN KUCAĞINDA BİR ÇOCUK VARDI DİZİNE DE BİR KADIN YATANMIŞTI.

KİMSEYİ DIŞARI ÇIKARMIYORLARDI. ASKERLER NÖBET BEKLİYORDU.

ARKASI VAR

NAT PINKERTON

TEKLİF ETTİĞİNİZ RÜŞVET FEVKALÂDE BURADAN ZENGİN ÇIKABİLİRİM. ŞA'İN ANNESİ DE OĞLUNU BULDUĞUMU BİLMEZ BİLE.. AMA YAPAMAM

NEDEN A ÇA NİM?

BENCE ŞEREF VİCDAN, NAMUS SİZİN BİNLERCE LİRANIZDAN DA HA ÜSTÜNDÜR. ÇOCUĞU İSTİYORUM..

İÇERİDEKİ HASTA ÇOCUĞU MU.. KUCAĞINIZA ALIN.. İKİ ADIM ATMADAN ÖLECEKTİR. BARI ÇOCUĞA ACIYIN..

HA.. BAKIN BUNA HAK VERİRİM.

ÇOCUĞU BANA BIRAKINIZ. BENİM İLE KALIRSA PARA, MEVKİ, MESLEK, ŞAN, ŞEREF, ŞÖHRET SAHİBİ OLUR.. ANNESİ FAKİR... ONA NE VEREBİLİR Kİ?

MANTIĞINIZ RÜŞVETİNİZ.. DEN DAHA KUVVETLİ.

BAY STARLÖK.. HEMEN GELİNİZ.. ÇOCUK FENALAŞTI. DOKTORU ÇAĞIRDIK.

İKİMİZDEN DE BÜYÜK BİR KUWİET ÇOCUĞUN SONUNU TAYİN ETMEK ÜZERE... İYİLEŞİNCESİNE KADAR SESİNİZİ ÇIKARMAYINIZ

HEPİNİZİN SAADETİ İÇİN ÇALIŞIYORUM.

FABUK OL TİM TRENI KAÇIRMIYAYIM. HOLLİVÜTTA İŞ BULMAMI NE TALİH DEĞİL Mİ?

İNSANIN SİZİN GİBİ DOSTLARI OLUNCA EVET..

BİR TEL.. BAYAN MOLAN..

Şav bulundu. Yardımı ni istiyorum. İlk tayyareyle Parise gel.

Nat.

HEYYY! YAŞASIN HOLLİVÜDDA DEĞİL PARİSE GİDİYORUM.

BENİ ÜZÜNTÜ İÇİNDE BIRAKMAYIN.. KARAR VERDİNİZ Mİ?

KARARIN BANA AIT OLMADIĞINI DÜŞÜNÜM. TELGRAFI OKUYUNUZ..

ŞA'İN ANNESİNDEN.. PARİSE Mİ GELİYOR

İLK TAYYAREYLE DİYOR. ONUNLA YÜZ YÜZE GELİR ÇEKİŞE ÇEKİŞE PAZARLIK EDER SİNİZ.

DEREK! BİR DA KİKA.. AFFEDERSİN.. MİSAFİRİN VARMİŞ.

ESKİ BİR İŞ ARKADASI... SEN ÇIKIP HAVA ALSANA.. ÇOK YORULDUN..

OTOMOBİLİM DIŞARIDA.. BAYAN BİRAZ GEZDİREBİLİR MİYİM?

ARKASI VAR